

સુવર્ણકૃત નેમવીવાહ.

સુવર્ણકૃત નેમવીવાહ.

સરવે જૈનભાઈઓને વાસ્તે.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગૃષ્ટે બુકસેલર

નવ દરવાજા — અમદાવાદ.

— ❀ ❀ ❀ —

અમદાવાદ.

પ્રીતમસા શેખ ખસે — શ્રી સત્યસાગર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસનાં

પટ્ટન. પે.ચાલાક ગુલામગે છાપી.

જાણી ૨ જ,

સને ૧૯૧૭

પ્રત ૨૦૦૦

ક્રિ. ૧૦-૪-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૬૮૦૫. વર્ગિક

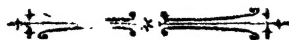
પુસ્તકનું નામ ડેવળટ્ટ નેમવાવાર

વિષય ૬-૧૪

૬૮૦૫

વિધાપીઠ
અમદાવાદ
ગ્રંથાલય

વળકતનમાવવાહ.

॥દાળ ૧ ॥ વળતી લાડણીને શણુગારીરે, રાગ

સતીરે સરસ્વતીને શીર નામુરે, ગુર ગદિતમ જીવો મુજસામુરે મારે
મારે આવોછે નેમ વિવારે. તેથી દીક્ષમાં કરોમતી દીવારે. ૧ ડંબીરીતે
તો જી ગયા નેમરે; કેવા પ્યારી તે પૂંડનો પ્રેમરે; તેમા સક્ષેપે કહું
વિસ્તારરે, તમે સાંભળજો નરનારે, ૨ દારામતીછે નગરી વિશ્વાળરે,
રાજકરે ત્યાં કસન જીપાળરે; તેના કાકા તે કુળમાં જાણરે, ૩ ને
સરોવર સુવાદે નારીરે એની કુખેતે જાયા મોરારીરે; નામનિમંજ
તેમનગીનરે રૂપઅનુપ રંગમાં બીનરે. ૪ કાલાકાળી તેજસ્વી ચળકરે
મુખનેમનુ મદમદ મલકરે; ચાલચાલેતે હસનાસરંખી રે નરનારી જીવે
નીત નીરખિરે, અથ્ર સજ્રે અચળ નીત અંગેરે, દીન ગુમાવે અતિ
ઉમં જેરે; મમે જમે ને કરે વૃત દાનરે, એમ મોટરા થાય ભગવાનરે.
૫ માત પીતા દેખી થાય રાજરે; દુરીજન દર્દાતી રહેદાઝીરે; એમ
કરતા તે એકજ ધનરે, બેલા થયા જાદવ કરા તનરે. ૭ ત્યારે જો-
લ્યા ત્યાં નેમજી વાણરે, સુણો વીર ચતુરમુગજરે; આપણે જોવા છે
મહેલને બાગરે, કેવળ આજનો શુભછે લાગરે. ૮ ॥ દાળ ૨ ॥ આ-
વોને મંદીર મહાયરે હો લાલ; એ દેશી, સરખા તે સરખી સરખા
તેસરખી સોખીઆ હો લાલ, જાદવ કરા બાળરે રંગીલા લાલ, તેમાં
તે નેમજી મેકિવડાં હો લાવ, ઉડ્યા તેસકું તતકાળરે રંગીલાલાલા,

સરખાતે સખી સોખી આગેલાલ આઠણી ૧ પ્રથમ તે પાદર પરાં
 જોઈ વળ્યાહો લાલ વળતી વાગીઓ જાગરે રંગીલાલાલ, કુલ
 ઝાડ જ્યાં ફરીફરી હોલાલ, આણી તગમનો તાગરે રંગીલા લાલ
 સરર ત્યાંથી તે પુરમાં પરવર્યા હોલાલ ફરીયા તેકરો દારે રંગીલા
 લાલ, સર. ૩ જ્યાં સેરી પોળ શોખથી હોલાલ, જોયાચકલા ખગર
 રે રંગીલા લાલ, જ્યાં તે ઘર પુર માળીયાં હો લાલ, જંદમે અતીઉં
 આ અવારે રંગીલાલાલ, ફરતાતેફરતા આવીયા હોલાલ, આયુદ્ધસા-
 ણાની પાસરે રંગીલા લાલ સર ૪ આયુધ રસાળ અતી આપતી
 હોલાલ રૂઝ અનુપમ ધામરે રંગીલા લલ તાંહિ તે નેમજી બોલીયા
 હોલાલ, આછે કાનો મુકાથરે રંગીલા લાલ સર, ૫ અનુચર આવી
 ઉભા રહ્યાંજોલાલ, જોડાને જુગતેલાથરે રંગીલા લાલ આગત આ-
 પીને આપધુ હોલાલ, જોડ્યાં નેમી નાથનેરે રંગીલા લાલ સર. ૬
 રાખને ચક ગદા પડ્યા હોલાલ, તાંહિતે નજર ગદરે રંગીલા લાલ
 ત્યારે તે નેમે પુછીયુંહોલાલ, આતે શું છે લાઘરે રંગીલા લાલ સ-
 ર ૭ ત્યારે સરખાતે સાથી બોલિયા હોલાલ કળુ તમારો વીરરે
 રંગીલા લાલ. તે સમો કા બગવી નહિ હોલાલ, જંદરમાં મહા જુ.
 જંદરે રંગીલા લાલ, ધાલેનાહામ કા બીન્ને વગી હોલ લ આપુયા
 આ હથીયારરે રંગીલા લાલ સર. ૮ જુદાતે સરયા જોઈ રહે હો-
 લાલ, કાઠનાદે એનું નામરે રંગીલા લાલ અવરથકી નવ ઉપડે
 હોલાલ. કળુતણ એ કામરે રંગીલાલ સર, ૧૦ નેમજી કે અમાં
 શું વડુ હોલાલ, એનો ના ફરીએ વાદરે રંગીલા લાલ, ઝડપ ઉડીને
 આલીયો હોલાલ, લેઈ ક્યાં સખ નાદરે રંગીલા લાલ, સક. ૧૧
 ચક ઉપડ્યું એક ચડીએ હોલાલ ગદા ઉપાડી જેમ ધારારે રંગીલા

લાલ, રમતાં બે રંગ ઊમંગમાં હોલાલ, કેવલ કીર્તી આસ રે રંગી-
લા લાલ, સર. ૧૨

॥ ઢાળ ૩ ॥ વીર કહે ગર્વિતમસુણો, ઐદેશી ધમકાર થયો
ધરણીવીધે થતાં સંખના નાથરે; રમતાં તેરંજ ઊમંગમાં કર્યા સમર-
થ સાદરે, ધમકા. ૧ ટેક સાગવનીર છોળેયડયા ચડ્યાં જીવાને નાર-
રે, નરનારી લાગ્યા નાસવા થયો સેરખકારરે ધર ચક્ર ઉપાડે મેઝની
ચડી ત્યાં ચક્રડોળરે, ધનરે ભાગ્યોધણો માળવા થયો દેશ કળાહોળરે,
ધ. ૬ હયહાર્યા લાગ્યા ભાગવા ભાગ્યાં પાહાડરે; ઇમારતો પડે ઉખ-
કી, થરથર ધુળેછે ઝાડરે ધ. ૪ હેહા તે કર પુરમાં થયો, અતિ
ઉત્પાતરે; કશ કહે બળદવને કોણ બળીયોછે બ્રાતરે. ૪ સંખનો
નાદજ કોણથકિ મુજબિણુ ન આવરે, બખારો તે મધે જમતમાં અવ-
ર કોણુ કેવાયરે. ધ. ૬ બળદેવ કે કશ બંધવા બખદ કાઢો આવ-
રે. નગરના લોક નાસી થશે હિન્ડ આ ઠારરે. ૭ કરને આવિને
પુછીયું, ત્યારે નેમરે; બાળુડા વેશે બંધવા ઝોયુદ્ધ ઉપાડ્યાં કેમરે.
ધ. ૮ નવડુળ નાગ હોલાવીયા, પલક એક પાતાળરે, બળ કર્યાથી
આવડુ બંધવા હજુછો તમે બાળરે, ધ. ૯ નેમ કહે છે કરનને
સાંભળો વડા વીરરે; જાતો બળ સાગરમાં થકિ નેમ ગાધરે, ૧૦
કરનએ મત વિચારીયું, નેમ લેશે રાજરે અતળી બળ દીકુ આસમે,
તેથી કંઈ એક કાજરે.. ૧૧ પરણાવું પ્રેમદા પાતળી, ત્યારે નેમ વ-
શ થાયરે; કેસળ કેછે કરન એ, કર્યો એ ઉપાયરે. ૧૨ ॥ ઢાળ
૪ ॥ રતનશીશુણુ મીઠડ રે એ દેશી. કાજો તેડાવી જાપીયોરે, કહે
કુળની મેલી લાજ; રક્ષમણી રાણી રાધિારે, તમે નેમ રામ કરી
આજ, નારી મનાવો નેમનેરે ટેક, ૧ ચપળતા આજ અલાવોરે,

કરી સ્ત્રીચરીતર ઠાક; બોજવો મારા ભાઈનેરે તમે પયરાણીઓ
 આઠ. ના. ૨ પુરુષથી પતલરે, આતો તમારું છે કામ; આવડું બો-
 વીને જુઝાવે, એને કશું કહે છે વામ. ના. ૩ ગમે ત્યાં એરે ફેર-
 વારે, વળી ફેરવી સરોવર પાળ; વાંઠા કહિને વાતમાં રે, તમે દેજો
 દીથરને આળ ના ૪ રમતમાં રાજી રાખીને, કરો નેમને રહે બોધ;
 બોલાવા મીઠકારે તેથી ચઢે નહિ કરોધ. ના. ૫ માળી નાંખો ઘટ-
 ઘડીમારે, જેમ અગ્નિ આગળ ધૂત. નેમને મુકાવો નેમનુરે, વળી
 પણા કેરું વૃત. ના. ૬ મેણા દધને માનનીરે, તમે ચઢાવો અંકાર
 પાણવો જ્યારે પ્રેમદારે, ત્યારે જોણુ થાશે જોર. ૭ સન ભામા
 કહે સવાળજીરે તમે ના ધરશો શોગ; કેવળ કહે છે કાલનોરે, રા-
 ધીકાજીએ રાખ્યો જોગ. ના. ૮ ॥ ઢાળ ૫ ॥

રાગ-ઉપર પ્રમાણે. ભામનીઓ ભેળી થઈ રે, ગમ્મ નેમજી ફરી પા-
 સ; રહેથી બોલ્યાં રાધીકારે, અતિ આણી ગન ઉલાસ, ભામનીઓ
 ભેળી થઈરે ટેક. ૧ નાવા ચાલો નેમજીરે, વળી જોજ અમારી
 સાથ; એકલડાં અજે નહિ જઈએરે, તમ નિતા તે નેમીતાય. ભા.
 ૨- સાથે સરોવર સંચરારે, નેમજી નાવા માટ; ભાલીએ વીધા ભો-
 જવોને, તેનો તમે ન જાણો ઠાક ભા. ૩ નાતા નાતાં કૈકનારીયોરે,
 નેમ ઉપર નાખે નીર; કૈક આવીને કામનીરે, ચાળા કરીને નાખે
 ચીર ભા, કૈન તાણે નંન ચુંટલારે, તેમાં ધણું તાણે ગાલ; હલકે
 રહીને હુંશમારે, જેમ ચણાય નહીં ખાલ, ભા. ૫ હેંકા કરે કૈક
 તે નારી તેમનેરે ઝાલી બિનારેછે મેલ, ભા. ૬ એક તે કાદવ નાંખ-
 તીરે, રૂંડા મુખડે કહીને રંગ; બીજામારે પીચકારડીરે, નેમનગીન
 ફેરે અંગ, ભા. ૭ વલતી બોલી એક વનીતારે, ચીત ચડાવીને રીસ;

નેમ સંગાએ બોલીનેરે. તમે સિદ્ધ દુખાવોછો શીશ. ભા. ૮ વાંદા
 શું જાણે વાતમારે. શું જાણે કામાનું સુખ; બોલીશું જાણે આપણે,
 એનું ઉપડે નહીં સુખ. ભા. ૯ જાણવંતી બેઠ બોલીયારે, લાવે
 નારીઓ એ ચાલ; માનની મેણા ન મારોએરે. નેમ નહીં નાદાર ભ.
 ૧૦ બોલે સાંખે નહીં તાહરેરે, એ નહીં નાનેરૂં બાળ કાલે લાવશે
 કામનીરે, તારે દેશે તુજને ગાળ, ભા. ૧૧ એકે એક બોલી ગોપી-
 ઓરે, મોહ ચઢવા એમ; કેવળ કે કર્યું એટલુરે, તોય બોલ્યા નહીં
 નેસ. ભા. ૧૨ દુહા. જળક્રિડા કરી નારીયો, નિકળી પુરની બહાર;
 સુંદરી ત્રઠ સોહાગણ, બેઠી તેને ઠાર. ૧ તરતણો શુભ જાયડે, આ-
 સન કીધું એક બેસારયા તેમને વાડો કરી વીનેક ૨ આઠે બેસી
 પ્રેમદા, ફરતો ધાલ્યો ઘેર; આસન ઉપર આપતા વચ્ચે નેમ દિએર,
 ૩ અબળા ગોરી ઓચરી ખીજ કરે સુખ; પાંચયા હાય દિએર તો
 કેવું માણે સુખ, ૪ આવા તો વાંદા ફરે તો ખીજનો શો વાંક; ૫-
 દશે લાવી પારેકો, ૫ જે પિટયા રાક. ૫ ત્યારે બોલ્યા નેજીજ,
 ભાલી ભાવતુ બોલ; વધતુ વેણ ન ભાખીએ, સનમા આણી તોભ.
 ૬ લખમણ કે લેકેરૂં, રીસ નવ કરીએ આપ; પરણ્યા દો બે
 પ્રેમદા, તો શાંતા મન સંતાપ ૭ એણે કીધું એટલું, લાવી મનમાં
 લેહેદ, કેવળ કે પદમાવતી પુછે રૂડી પેર. ૮ ૧૧ દાળ ૬ પ્રેમે કે પ-
 દમાવ તીજ, સાંભળો નેમ સુજણ હુએ દો હુકારડોજ; બોલ્યું કરો
 પ્રમણ, પ્રેમે કે પદમાવતીજ, સાંભળો નેમ સુજણ. ટેક. ૧ અબ-
 વાળો દુહા આપણું રાખો ઉધાગ દવાર. લાવો લ્યો સંસારનેજ
 પરણી પાનળીયા નાર. પ્રે. સાં. ૨ ધરણેલાસઉ પુરમાંજ, દીયર કુ-
 વારા કેવાય; વરવું દિશે વાલમાજ. રાવ તમે ઉમરાવ પ્રે. સાં. ૩ ક-

જ્યુ સરખા ભુપતિજી રરે ચક્રવે રાજ; તેના વિર વાઢા તમેજી, તેતો
કુળને લાજ. પ્રે, સાં. ૪ છોડ નહી નાના તણાજી. મોટા તણા તમે
તન; ખામી નહીં યશી વાતનીજી, વિચારોને વદન પ્રે. સાં. ૫ પિ-
તરાષ્ટ પડછા નાખશેજી વઢતાં કોષકવાર; માટે પંજો દીયરીયાજી
છેલછખીલડી નાર પ્રે. સાં કુંવારા પુરુષ તણોજી, પુરોનહી પતીયાર;
કામની કો ઓવે નહીજી ધાસે ખાર લગાર. પ્રે. સાં. ૭ અખળા
વિના આદમીજી, અનિ દુખીઓ થાય; કે વળ કયાં કરે વાતડીજી,
મનમાં રહ્યા તે મુઝાય. પ્રે.

॥ દોહરો ॥ પદમાવતી પુછી રહી, મુકી મન અંકાર; કેવળ
કે હવે સાંભળો જાંબુવતીનુ જોર. ૧ ॥ઢાળ ૭ ॥ તમ સરખો જ-
ગમાં કો નહીરે એ દેશી ખ્યારી વિના દુખ પામશેર એકલડાં અ;
ગાત, હો દીયર જાંબુવતી કે જાણશેરે આગળ નેમજી વાત, હો
દીયર, ખ્યારી વિના દુખ પામશે રે આંકણી. ૧ રાંધી રસોષ કોણ
આપશેરે ટંકે તમને નીત હો દીયર. પીરસે કોણ મુકી પાટોરે
પુરી ધરી પ્રીત, હો દીયર. વેહેલા મોડ કદી આવશેરે જઈને તમે
ખહાર, હો દીયર, આવતાવેંત કોણ આપશેરે ઉતો કરવા આહાર,
હો દીયર. ખ્યારી. તે ૩ વેળા કવેળા અન્ન પામશેરે વાળુ વહેલુ
ન થાય, હો દીયર. પરકા હાથે પ્રેમથીરે ધારયું ધરાઈ ન ખવાય,
હો દીયર. ખ્યારી. ૪ ખાંડ મોળુ ને અતિ ખાટકુરે તીખું કાચ કો
દિસ; હો દીયર. કોને કશો વિના ટામનીરે ચીત ચડાવીને રીસ, હો
દીયર. ખ્યારી. ૫ ભોજ ન મળે ન ભાવતુરે કો દીન અમરીત પા-
ક, હોદીયર તેમા નહીં તકે જોઈતુરે સ્વાદે સુંદીર શાક, દીયર ખ્યા-
રી ૬ દીન ખાવા ખાખરાંરે કો દીન લાહો કુર, હો દીયર,

નારી વિના નર નેમજીરે તેવું જમવા જરૂર, હો દીવર. પ્યારી ૭
 કાટ કાઢીને વળી વાસણોરે કાણુ રાશશે રૂડે રંગ હોરીયર હથ કરી.
 ને ચણા હેતથીરે પાથરે કાણુ પલંગ, હે દોયર પ્યારી. ૮ શરીર
 સુખને કરણેરે લાવો જલેરી લાંગ, હો દીવર હવે કહે રાણી રૂખ
 મણીરે શુણો કવળ ॥ શમ, હે દીવર પ્યારી, ૯ ॥ ઢાળ ॥ હરી
 જગનવિના દુખ દરીયા સંસારનો પારના આવે એ રાગ. હો દીવ-
 રીઆ માનોને મતડે તે કહ્યું માહરે, રાણી રૂખમણી કહે ચીત
 ખોલીને ચતુર નર મમરૂ આંકણી, નેમનીઆનો છે લટકારો હો
 દીવરીયા. ધાંખણા પરખાને લડી તેથી સુખપ્રતા થાશે દાહાડી કેમ
 થાઈ મેદા હો અન્યાઈરે. હો દી૦ પરણ્યા વિના તો નહિ ચાલે,
 શુભ મંદિરિયામાં કાણુ મહાલે; નેમ દેખી ત મને કાણુ ન્યાજેરે.
 હો૦ ૩ પ્રીતજ નહિ પ્યારી વિના કાણુ આગળ જપ હશેશો ખીન!
 તમે જળસો અંતરમાં દીનારે હો૦ ૪ કાણુ હુશે તમથી રીસસે,
 કાણુ વાટ નેષ વળની ખાશે; કા૧ દેખીને રાજી થાશેરે ના૦ ૫
 કાણુ જ્વશે સગાં ઘેર ગાવા, કાને મોકલમે રખા ખાવા; તમે છો
 વામમાં વીર ચાવારે, હો૦ ૬ નેમ ધારી બેઠા ધર્મ ને તમે વાંદાતે
 લઈ અમને ઝાઝું થુ કહીએ તમનેરે હો૦ ૭ તેથી પરણાને તમે
 પ્યારી. કહે કેળ મનડે વિધારી; વળા ખોડવા બેઠો ગંધારીરે, હો
 ૮ ॥ ઢાળ ૯ ॥ દેશી છડી ઢળી દાવો નહિ દીવરીનાજી. અમ
 ઉપદતો લગીર; હરેહુતો નહો દહિજી દાતણુલોટો નીર. દાવો નહો
 દીવરીયાજી અમ ઉપરતો લગીર. આકણી, ૧ અમો તમારો આજ-
 થીજી, અમો નવેડીયે રેસ; દાવે ત્યાં ફરતાફરોજી, પડ્યોછે આમો
 દેથ, દા૦ અ૦ ૨ ગમે તો લાવો ગોરડીજી, ગમે તો ગોડાજી થાઓ

યમે રહેા આ ગામમાંજ, નહી તેમ ગમે ત્યાં જાયો, દા૦ આ૦ ૩
 વાંઢા સંગે વાતડીજ નહી તયાં નોં ધર્મ અમાજો અખાને વળીજ.
 એ છે મોટો મર્મ, દા૦ અ૦ ૪ વાંઢાના વિશ્વાસમાંજ, જય લલેરા
 ભાર; માટે પરથી આવજાજ, નેમ અમારે દાર. દા૦ અ૦ ૫ એમ
 સૌ કે નારીયોજ, કરનારી વડેરી વાત; પણો થાય પોતા તણીજ,
 નિશ્ચ નેપીનાથ દા૦ અ૦ ૬ આજુ કહુતો જાવાજ પારન પામુ
 આજ; હેલી શિખામણ માહરીજ, માનોને મહારાજ, દા૦ અ૦ ૭
 એ ચારતો રી લાવવીજ, પણ લાવો નારી એક; એણાં નહી થાય
 છુટાકોજ નેક, દા૦ અ૦ ૮ હા કહો હયુ મુકીનેજ, પુણ્યામાં છે
 લાવ; કહુ છુ તે માનો ખરજ, દાખને આજનો દાવ, દા૦ અ૦ ૯
 હુતો કહુ તમ કારણોજ; વળી વારમવામ; પણો તો ધણ પાધરજ
 હેરા આ ઉચર, દા૦ અ૦ ૧૦

દોહરા, ગંધારી કહી અટલું, ચાકી તેણે ઠાંમઃ કેવળ કેછે મા-
 હરા, તોવ ન બોલ્યા સાંમ, ૨ સતભામા તો સજ થઈ બોલો કક-
 વષન; તેતો સરવે સાંભળો, કેવળ ધરીને મત. ચ ॥ દાંજ ૧૦ ॥
 પરનારી ની પ્રીત ભાવોભવ છંડીએ લલનાં એ દેશી, સીદને એવડું
 બોલીં સૈએર રેને છાંતડો લલનાં, પાણ્યા નણીતો વત તથી કાંઈ
 નાંતડો લલના લળીયા હશે બળવંત અંત આ રીયોં લાલના, લાલી-
 એ હરો બોલ એક નવી ભાવીઓ લલનાં, ૨ કાયર પુરુષ નેમ પ-
 રણે શુ તે પદમણી રલનાં, સરથ કેરછે કામ જેને હુશ હૈએ ધણી
 લલનાં. ૨ નારી તણા નહી બેલનારી હસ્તી તુલ્યછે લલના, જેને
 તે હોશે તે હ મ તેને મન શુલ્યછે લલનાં, ૪ નારી માગે વળીં વસ્ત્ર
 ઉત્તમ અંચલ ઓપતાં લલનાં, આપે નહી જે નાવ રામા રહે કાપ-

તાં લક્ષના, ૫ નારી માગે ઘણાં ઘાટ હાટક ફેરારે વડા લક્ષનાં, મ-
હી અમુત્રક નંગ હોરા અતીરે જડનાં લક્ષનાં ૬ નારી માગે નીત
નીત નીત જતનાં લક્ષનાં, તે કેમ નેમચી થાય પુ. ૧ ભાત ભાતનાં
લક્ષનાં. ૭ કરે શુ નેમ સીપાત પોષણ પુર નારનુ લાલનાં, હામ
વાળાનુ છે કામ વલી નર ઉદારનુ લક્ષનાં નેમજી નિસ્ત્રે નાદાર ખ-
રચ તેતો શું કરે લક્ષનાં કેવળ દાસના સ્યાંમ છાને વાંનાજ કરે લ.
લનાં. ૯

દેહરો વીધવીવ વામા માગશે, તેથી કેમ અપાવ; માટે
કેશે નેમજી પરણ્યા ફેરી ના.ય, ૧૧ હાળ ૧૧ ૥ સમુદ્રવીન્ય
કુળ અંદલોરે. સાંમળીયાજી એ રાગ રમણીક ખેલ્યા તા- ધીકારે,
રંગ હાખોજી; જાણ્યું મેંતો જરૂર મુખડે ભાખોજી, નારી લાવો નર
નેમજીરે. રંગ રાખોજી. સમનેજી હુલ હર મુખડે ભાખોજી. ૧ ચી-
ત્યા મુકી દઈ ચીનરે, રંગ રાખોજી; યરણો રૂડી પેર, મુખડે ભાખોજી,
પુર કરીશુ ખેલિનુંરે રંગ રાખોજી અમે અમારે ઘેર, મુખડે ભાખોજી.
૨ ખત્રી સહસ્રને કાઠછેરે, રંગ રાખોજી; કાનજી ફેરી નાર મુખડે
ભાખોજી તેમાં તે એક તમારીનોરે, રંગ રાખોજી; ગણે નહીં કાંઈ
ભાર મુખડે ભાખોજી. ૩ જાવો પાંચોને કરો ખુખીઆંરે. રંગ રાખોજી
ખરચો જોતા દામ; મુખડે ભાખોજી, પાંચીને રૂડો પ્રેમદારે, રંગ
રાખોજી; રહો આરે ધામ, મુખડે ભાખોજી, ૪ ૥ હાળ ૧૨ ૥ રા-
ગ ઉપર મુજબ. ત્યારે તે ખેલ્યા નેમજીરે નહો માનુજી બાલી મુણો
વાત નથી કાંઈ છાનુજી; નારી લાવ્યા નર તેહનેરે નથી માનુજી, સુ-
ખ નહીં એક સાત નથી કાંઈ જાનુજી, ૧ રામજી. દુખ પામ્યા ધ-
ણેરે નહીં માનુજી નારી કરે કાજ કાંઈ જાનુજી; રાવણુ રોલ્યો ના-

રીઝેરે નહી માનુછ, ગઢ લંકાનો માહારાજ નથી કાંઈ જાનુછ, ૨
 દંપતી કેરે કાલેરે નહિ માનુછ, કૌરવ ફાજ કટાઈ નથી કાંઈ. જા-
 નુછ; પાંડવ દુષ્પ પામ્યા વળીરે નહિ ચાનુછ, તે પણ તેની લાઠાઈ
 નથી કાંકાંઈ જાનુછ, ૩ એ બી. બી. ન દાખડારે નહિ માનુછ, જે
 શાસ્ત્રોની મધ્ય નથી કાંઈ જાનુછ; વારે વધે વિસ્તારતારે નહિ મા-
 નુછ, ભાભી ભાજો સદા નથી કાંઈ જાનુછ, ધ શુભ નહિ તારી
 વિશેરે નહિ માનુછ, તારી દુચ ધધાંચુ નથી કાંઈ જાનુછ; નીચમાં
 નીચ નારો કહારે નહિ માનુછ. નિશ્યે નરકની ખાણ નથી કાંઈ
 જાનુછ. ૫ દુહા. રાધાજી કે નેમને, જે લ્ય; નરકી સુખની રેલડી,
 કેણુ નારીની તોલ, ૧ નારી ખાણુ નગોનની, ભા મનિકે નહિ ભુ-
 લ્યા; તમ સરખા તે નીગજે, તેથી રત્ન અમુલ્યર તે સુણતાં શરમા-
 ધને, હશીયા નેમ કુમાર; નિચિન જરે ન્યાળીને કર્યો નહિ દયાર.
 ૩ હસતાં દેખી હસીપડયો શામકેરો માય માન્યું માન્યું મુખકહો,
 તળીલીધી હાથ ૪ વધાઈ મોકલી વેગશુ, હુંસધરીને મન; વળતી
 નેમરે નારીઓ, આવ્યાં અપભોવન, ૫ ॥ ઢાળ ૧૩ ॥ રતનશ્રી
 ગુણ મીડારે, એ દેશી વધાઈ આકર્તી વેગશુરે દારમતીની તે માય;
 નેમે તેવીવાહ માનીયોરે તેવું બળમું સર્વે ત્યાંય વધાઈ ચાલી વેગ-
 આંકણી કરનએ કાજ સાંભળીરે નેવમી વાહની શુર, વાત; સોના
 ટકો સહસ્ર આપીઓરે, રહે થઈ રળી યાત. ૨ રંગ ઉમંબ અંગ-
 મારે વાળ્યો સુવાદે માય રાજ્યયા સુણી વાહડારે, નેમ નણા પીતા-
 ય વ. ૩ કરન કહે અતી કાડયારે, તળીયાવીરે બળદેવ; નારી લાવ-
 વા નેમનેરે, આપણે જો તતખેવ. ૪ કન્યા તો જોછવે પુટડારે, ની
 પુણુ શેણુનિષા ન; ઉચા કુળની લાવવીરે, રૂપે રંભા સમાન વ.

બળદેવ અંધવ ખોલીયારે. સુષો વીર વીવેક નગરમાં નીરખી આપ-
 લેરે, ૬ ન્યા કુંવરી, એક, વ. ૬ ઉગરસેન ઘેર ખેટકીરેરૂપ અનુષમ-
 સાર જુગતે જોડુછે નેમનુંરે, નામે રાજુલ નાર વ. ૭ કાન કહે છે
 કામનારે, સુની કરોછો વાત કાઢીને યુખડે સાંભળીરે તમે બાળો કા-
 છો બ્રાત. વ. ૮ દુહા, બળદેવ કહે કળને, મેંતો નજરે જોઈ અ-
 વી ખીજી બામનિ જુતળમાં નહિ કાઢ. ૧૮ રૂપે મતિનીતી લાંડાર;
 ચતુ રા ચંચળ ચીતમાં, લક્ષણ વીસને આર. ૧૬ શાસ્ત્ર લણેલી
 મુંદરી નહિ આપણુ કે ખોડ; ઉચા કુળની એ વળી. નેમ નગીનની
 જોડ, ૨૦ વચત સાંભળી વીરનાં, કૃષ્ણ કરવારાંમ કેરળ કે ત્યાંથી
 મયા ઉગરસેનને ધામ ૨૧ ॥ ઢાળ ૧૪ ॥ હલકે આવીરે સાંડણી,
 એ દશી ધનરે ઘડીરે દીન આજને કહે ઉગરસેન રાય; કરન આન
 વ્યારે મુજ આંગણે, ચાલી પોતાને પાય ધનરે ઘડી દીન આજને
 આંકણી. ૧ સીંહાસન આપ્યુંરે ખેસવા આપ્યાં ફાંફળ પાન; વાસુ
 ઢોળેરે વળીવેંચથી દઇને આદરમાન. ધનરે. ૨ ઉગર તે સેન એમ
 આજને કેસ એકલડા નામ, રથ કે ઘોડુરે નખી ખાલશી નગી અનુ-
 ચર સમય; ધનરે. ૩ ખાંવન કીધુરે તમે. માહરે આવી આંગણે આં-
 જ; અમ સરખુરે કાંઈ કીજીએ, હોય કરવાનું કાજ ધનરે. ૪ કૃષ્ણ
 કહેરે અમે આવીયા, કરવા વેવંદશાળ અમારો તે નેમ નગીને; ત
 મારી રાજુલ આપ, ધનરે. ૫ જુગતે જોડુ એ સાંભળી; આખો ત
 મારે ધાંમ; સગાઈ કરોને રાજ નેમની એકે અમારે કામ. ધનરે,
 ૬ ઉગર તે સેન એમ એ ચર્શાં ધન્ય માહરી આવતીર; તનાંયા
 તે રાજુલ માહરી પાંમે નેમ ભરથાર ધનરે, ૭ શ્રીફળ આપ્યુંરે
 શ્રી કૃષ્ણને, ખોલી બિવાના બોલ; સગાઈ કરીરે રાજુલ નેમના;

ત્યારે વાઝ્યા ત્યાં દોલ ધનરે. ૮ કૃષ્ણુજ કેઢેરે કાડથી સાંભળો! ઉગ-
રરાય લગન લેવું છે હુકકુ નેથી વહેલું પરણા'. ધનરે ૯ મુણી ને
સીડા તેડાવીયા જાવા શુભ લગન; લખાને આપ્યું બ્રહ્મણે નેદીન
નહિ વિધન ધન. ૧૦ ઉગર તે સેન કહે માહારે ખાકુખટે ના ધેર
જનન જન્મશી લેધ આવળે પરણવા રૂડરી પેર, ધનરે ૧૧ કણુલ ક-
રીને કૃષ્ણુ ઉઠીયા ખેઠા મેનાનીમાય રંગ વાળ્યો રે રંગમેહેલમાં કેવ.
૭ કેહે ત્યાં, ધનરે. ૧૨ દુહો આવણુ શુ કવ પંચમી માંહીજ મં-
ગળવાર લગન લેધ તે દીનનું આવ્યા કૃષ્ણુ દુવાર. ૧૩
॥ ઢાળ ૧૪ ॥ ઓખા હરણુની દેશી મેનો ઉતારી કરોંતી દાય કૃ-
ષ્ણુ નમાં હરણ નમાય કહે કરી નેમ સગાઇ તેનીયા. લી ત્યાંતો
વધાઇ ૧ ઉગસેનને ઘેરજ ખેટી નમે નાજુલ મુણુની પેટી તે કન્યા
ને વરજે નેમ મળયું જોડુજ જોષ્ટુજ જાન ર મુણી મુશી થયા
સૌ સાથ; નેમવિવાહ કેરી વાંત રાય સમુ દ્રવિજય ધર આગે ૩ ગા-
યમાનની મંગળ ગીત, આણી મનડે અતી પ્રીત; લગન દીન રજાંકે
નજીક, ઠામ જમાવા માંડયો ઠીક ૪ કકોતરીઓ લખાવી અપર
માંહી કેસર છાંટી સાર; તેતો મોઢલી દેશરે દેસ, કેકવહેત્રા; નેડાવ્યા
નરેસ ૫ નિત ગાવ્યનો કર્યો ઠરાવ. જેરી તમને પોકે લાવ; વેચે
ખારેક ખોખા લરી, તેમાં ફોફળ વેચે હરી, ૬ પુરૂષોને ઉપર પન
ભાટ બ્રહ્મજીને દેવાન; ખીજ સામગ્રી થાય અષાઠ, વેગે વીવા તણી
નિરધાર. ૭ આતો અહિ સરેવ કહેવય ઉગરસે. ધરે, શું વાન; ત-
મે સાંભળો હવે તેહ, કહે કેવળ ધરી નેહ.

ઢાળ ૧૬ રતનશી ગુણુ મીઠાંરે, એ દેશી ઉગરસેનને આંગણેરે,
માંડી કામા મણેમ; સામગ્રી સજે મુખરીરે, વીવા તણી વીજેપ

ઉગરસેનને આંગજેરે, આંકણી. ૧ વાળાં વાગે રાગનારે, દીન-
 માં ચારે વાર; નોખત ગડગડે નેકનીરે, પોળતણી તે બહાર. ઉગર-
 ૨ વડીઓ મુકે વામા વેગથીરે, મુખડે મંગળ ગામ; વીધ વણે પા-
 પડોરે ચુત ચતુરા દધ ઉગર, ૩ સેવો વણેસુત તાંતણારે, આણી
 અતો ઉમંગ લીલી પીળી ઘેળી રાતડીરે; તે રીતે મડી રંગ ઉગ-
 ર ૪ સીધાં તે સરવે સજ ક્યારે, સુધારી અનાજ; કદોષ તેડ્યા
 કાડથીરે, જાદવ જાનની કાળ. ઉગર ૫ ગાવા આવે ઝોરી તેહનેરે,
 બેસવા મસર મોદ; ખરેકા આપી જોખણેરે, ભરાવે ભારે મોદ ઉ-
 ગર. ૬ રાણુલ કેરી માવડીરે, ગાનારીઓને નીત; માન આપે મો-
 ટે મનહીરે, પુરી ધરીને પ્રીત. ઉગર. ૭ માડવાનો વળી માંડીઓરે,
 કરવા અતી આરંભ કારીગરી કરે કારીગરોરે કાચે કમાનો રથંભ
 ઉગર. ૮ મકોર ચિતારા ચીતરેરે, છખીઓ લવરંગ ચાર; ફવળ ક-
 હે ઝેમ માંડવોરે તતખીરે ચામ તૈયાર. ઉગર ૯ રોહરા, માંડવડો
 ગીતરાય છે, સાચ સુરી પ્રકાશ; આગળ કહીસ કુ એહનો, અથ
 દતિ ધતિ હા. ૨૦ વાળાં વાગે આંગણે, ઝોરી ગીતજ ગાય; તેડે-
 રાજેમતી, મનડામાં મલકાય. ૨૧ રાણુલ હવે રાજ પ્રધ કેવો કફે
 વિધાર; તેડો સરવે સાંભળો, કેળ કહુ આ હાર. ૨૫ રાજ
 હાળ ૧૭ દેશી છડી હાળની, રાણુલ દો. રહીઆપીસેજ કફે
 વડેલ વિચાર મન ગમતુ મધ્યુ જાસાજ, મુજને નગરી મોજાર; રાજ
 જુલ દો રહીઆ વિસેજ, કરે વડેરા વિચાર; આંકણી ૧ પુરવ પુ-
 ન્યજ મે ધણાજ કીવા દેશેજ અનંત, તેના ફળ ઉદે થઈજ મળી-
 આ મુને લગવંત. રાકરે. ૨ કાને જોવો સાંભલ્યોજ તેવો પામી હું
 નાથ. અવનવું સુખ બહુ ભોગવુંજ પરણી સાથ. રા. કરે. ૩ વર

પામી વરણાગીઝોજી નીરમળ નેકી નેમ. જુગતે જોડું માહરંજી એ
 હીરાને હું હેમ. રા. કરે. ૪ જોડે જાદુ કશન મલ્યાજી સમુદ્ર વીન્ય
 હથુર, સુવાદે જાયા તણેજી આનંદ મારે ઉર રા. કરે, ૫ વસ્તારી
 વડાં તણેજી મુજતે મલ્યો પરીવાર રીધી અને સંધી વળીજી તેને
 અપરંમ પાર રા. કરે. ૬ રાજ કરે જાદુ દેશનાંજી કૃશન રૂડી પેર,
 ધન અવતાર માહરોજી વીવા તેને ઘેર. રા. કરે. ૭ કસુર નહીં કો
 વાતનીજી મહારે મન લગીર, ઇચ્છાવર આવી મળ્યોજી, ગુણસાગર
 ગંભીર રા. કરે. ૮ પરણીને પીઝીરમાંજી આવું નહીં દીન એક, સા-
 સરે સુખ હું જોનેવુંજી વાત્રમ રાખી નિશેક રા. કરે, ૯ માનીતી
 કરી થાપસેજી નેમ નગીનજી નન; માંગીજી તેતો આપગોજી તેનો
 તનમાં લાવ રા. કરે. ૧૦ મામા તો માલુતાતનીજી રહેજી અખ્યાતી
 એમ, હવે તો હેડે ચોટીઆજી પાતળીઆનો પ્રેમ રા. કરે ૧૧ ક-
 વળ કે એ કલ્પનાજી રાજુલે કરી અત્ર વળની મન મકલખનેજી લ-
 ખવા બેડી પત્ર રા કરે, ૧૨ ॥ હાળ ૧૮॥ ગોકુળ વેહેલા પધાર-
 નેરે. એ રાગ. સવસ્તી શુભ સ્થાનતોરે. સેહેરદારીકાં ધામ હોલાલ.
 તેમા વસો વડા તમેરે, નીરમળ નેમજી નામ હો લાલ. વાવમ વેહે-
 લા પધારનેરે, આંકણી. ૧ કુવારે અંતે પુરથીર કુવારી લખીતંગ
 હો લાલ. ઉગરસેન રાયની બેટડીરે રાજુલ અંગ ઉમંગ હો લાલ
 વાલમ. ૨ વંદ્રા વાંચજો માહરીરે; હેતે જોડી રહુ હાથ હો લાલ
 અત્રે ખુસીમાં હું ખરીરે સાતસેં સદયરનો સાથ હો લાલ, વાલમ
 ૩ તમ કુસળનો કંથજીરે લખજો જરર જવાળ ના લાલ, વીગતે
 વાંચી પટ માહરોરે, ખીજો પાકવજો આપ હો લાલ, ૪ વાલા ત-
 મહું વીવા ક્યોરે, ત્યારે વાધ્યાં જહું સુખ હોલાલ. નામ જાણતાં

નાથજીરે મનમાં વરસ્યા પીયુ સુખ હોલાલ. વાલમ ૫ માને આપતો
 માહારારે, મુખડે જુ મકવાય હોનાત્ર માખા ગામની ગોરીયોરે
 ગુણુ તમાના ગય હોલાલ. વાલમ. ૬ કિંતી સાંભળી તમતજીરે,
 માર ચહેજે ચીત હોલાલ. જોમજોમ જાય છે. દાદાડગારે. તેમ તેમ
 વધે છે પ્રીત હો લાલ. વાલમ ૭ મનકું લાગ્યુંજે માહરે તમથુ ને.
 મ નગી ન હો લાલ જંપ વળે નહી જામમારે, જાય દોહડા દાનજો
 લાલ વાલમ. ૮ હેત તથા હૈયા વિનરે થાય અતી ઉચાટ છે લાલ
 વૈભવ વડેરા માંડવારે, મહુ મટમાં હું ખાટ હો લાલ. ૯ પરણી આ
 પીને પધારીયે, કરે કાઠે વિલાસ. હોલાલ. પેદરી ઓઢીને પેઢીરે,
 કરે તમારી પાસ હોલાલ. વાલમ ૧૦ લાડ કરીશ તમ કને, રેખતુ
 માર્ગસ જરે. હોલાલ વાતો કરીશ વેગયારે, ત્યારે કરે મુજ ઉર
 હો લાલ વાલમ. ૧૨ સુખના સાગર શામજીરે પુરી કરે. એ આશ
 હો લાલ જત જળી લખ આવજોરે પેઢીરે કવળ દસ હો લાલ
 વાલમ. ૧૨ દુહા. કાગળ લખીને આવીયોં દારી કરમો અર; જ-
 ધને સુખને સ મ ને કેજે રાજલ નાર. ૨૬ એકલી અરીચી ચાલજે
 કરીશ નહી સંગાર; ઝટપટ જઈને આપ જો નેમજીરે લખ. ૨૭
 વળનાં કાગળ લખજે, જરઆનો જવાય મુખડે કેજે એટકું, રા-
 જુલ કરે સંતાપ ૨૮ દાશી ગા તે દોહડી, નેમજી કરી પાસ; કા-
 ગળ મુકમે કર વિષે આણી મન ઉલાલ. ૨૯ વેજે વાંચો જોધને,
 કર્યો મન વિચાર; નેમ કંઈ નહી છુટકો, લખ્યા વિના નીરધાર.
 ૩૦ પાઠાળ ૧૯ ૧૧ પરનારીની પ્રીત, જવોલ ૧ છંડીએ લલનાં. સર
 વરતી શુભ સંસ્થાન, કુંવારં અંતપે પુરતો લલનાં વસે ત્યાં રાજુલ
 નાર, આશા એને ઉરતો લલનાં ૧ લખે છે નેમન ગીન, ૧૩ વાંચો

તરુ લલનાં; તેમાં તમે તો લખે રવ ૧ ૧૦ ૧ લલનાં. ૨
 તેવું તે લખવું આજ, તમારેલટે નહિ લલનાં; લખ્યું હશે જે લ-
 લાટ, તે તો સહ થશે સહી લલનાં, ૩ પાણીજ પેત્રા પાગર. કહી
 ન ઉતરીએ લલનાં પરણ્યાજ પહેલો વિલાસ, નારી નવ ધારીમે લ-
 લનાં ચાર્યું વુથારે જાય પાછુ પેસે મુખમાં લલનાં; તેથી તે છડી
 નાર રહે. ૩૩ સુખમાં લલનાં ૫ આડી હોય જે રાત વાતે તે ન
 કીજીએ લલનાં; એક અરીહંત દેવ, તેનું નામ લીજીએ લલના. ૬
 વિધ વિધ પાળી ધર્મ કર્મ બાંધ છોડવો લલનાં; પડે જે સંકટ તો
 ય, ટેક નવ તોડવો લલનાં ૭ સુશુભ બાદર જીવ ચાલો તેને જા-
 જવી લલના; દયા દીલમાં અથાગ પ્રીત રાખી પાળતી લલના. ૮
 એ છે સરવમાં સાર દોસ્તી અને દાખવો લલના; મુકી દો મનનો
 મોંઢ ઝાઝો નવ રાખવો લલના. ૯ શીકર કરજો ફેક, વરધે વહેલા
 આવસુ લલના કેછે કેવળના શામ, જન રડી લાવશું લલના. ૧૦
 દુહા. નેમે લખીને આપીયો, દાસીને તે જવાબ; શામા પટ લેઇ
 સંચરી, એકલી આપો આપ. ૩૧ જન્મને ઝડપ તે મુકીયો, રાજુલ
 કેર હાથ ફરે લેઇને ચાંપીયો. કાગળ રૂદીયા સાથ. ૩૨ વળતી વી
 ચી જોઇને, સમજી સરવે મન; દાસીને કે કંથડે કીધા શામ વચન
 ૩૩ દાસી કે નથી બોલીયા નકી છે એ સરત; વાંચીને લખી આ-
 પીયો, કાગળ મુજને તરત ૩૪ રાજુલ વાત સ્વી હવે, મંડપ થયો
 તથ્યાર. રચના તે કેરી રચી, તેનો કહું વિસ્તાર, ૩૫ ॥ ઢાળ
 ૨૦ ॥ મી, રાગ ઓખાહરણની રેશી, મંડપ હચના રચી છે સારી
 દેવ સરખા જીવે ધારી ધારી; આરસપાણી બાંધી છે કાર માહી
 પાથર્યો કાચખીલાર. ૧ હોડીતખતા અને ઝમરખ જોતા મહી જ-

શ્યામજી મુખ; સ્થંભ કોચીને ધાસ્યાછે મણી તેથી શોભા તે મુખ
 ની બની. ૨ દુવાર કમાને સામારે સામી, ચીત્ર જોતાંતે નહી કથી
 ખામી; મહી ચીતર્યા પંડીત બાણુતા, મહી તાણાવટી નાણુ મણુતા.
 કેક ચીતર્યા દેશ નદેશ તેમાં ઠેર નહી લવલેશ મહી ચીતર્યા ઇદ્ર
 ઇદ્રાણી, જાણેવદસે મધુરી તેવાણી. અમહી ગાંધરવ ચીતરયાસાર. જા-
 ને કરશે તે મુખઉચાર મહી ચીતરયા બાઝતાં મન, એક ઝોનું
 જખરું બળ. ૫ મી ચીતરયા હસ્તીને ઘોડા સામા સામી બળેના
 જોડા; ઉપર બેઠા અનામી અસ્વાર, જોતાં જણાય મહા જુજાર.
 મહી છત્રીઓ સિંહ વિકરાળ, જાળ દેશે તે લાંચી ફાળ; મહી ચી-
 તરયા પરવત પહાડ, ઝાઝા ચીતરયા તેમાં ઝાડ ૭ સાગ સીસવ
 જુખડ સારી, આસોપાલવ ચીતરયાં ધારી; આંખે ફેરીઓ લટકે ઝા-
 ઝી, જાંબુ જાંબુડે રહયાં બાઝી. ૮ તેવી વનસ્પતી બાર અઢાર;
 મહી પંખી તણા નહી પાર; મહી પોપટ મેનાને મુડા, બેઠા પા-
 નરે બોલે રૂડા મહી ચાતક ચીત ચક્રાર મહી કાઢયા કળાઅલ મો-
 ર;; મહી કાયલ અંબને ડાળે, જાણે બોલશે રાગ રૂપાળે; ૧૦ તેવાં
 ચીત્ર પંખીના સાર તેની સંખ્યા તણા નહી પાર; મહી ચીતરયા
 ચંદને સુર, તેથી શોભા બની ભરપૂર. ૧૧ જુદી જાતના કહેવાય
 જેઠ, ચીત્ર કહાડયા સરવે તેઠ; મહી મોતીલતાવો લેકે મહી પુવાંગ
 ચતર બેકે ૧૨ જળહળ તે ઝગકે જીત, જાણે ઉદે ધયાજ ઉદ્યોત
 મહી રૂડા ભરયા છે રંજ, જોતાં માંડવો થાય ઉમંગ, ૧૩ ભીંતા
 સોના રૂપાની રસેલી, જાણે શોભા તે સુની મેલી; આતો ઉગરચે-
 ન અવાજ, કહે માંડવો કેવળદાસ. ૧૪

દુહા. એ રીતે અહીં માંડવો રચીયો રૂડો પૈર; ધામ ધુમ ધ-

મકી રહી, હિંગસેનને ઘેર. ૩૬ આનંદ ઝોછવ થાય છે મંડપ જેરી
 માંય; હગન કે શુ નીપજે હવે કંખુને ત્યાંય; ૩૭ ॥ ઢાળ ૨૧
 રાતો ઘોડો રણુ પાખરીઓ, ઐત ધર્મો શણુગાર જોને; તેજસ્વી તો
 દસે તેમાં, મીનાકારી કામ જોને. ૧ મંડવાની રચના કેતાં, પામુ
 નહી હું પાર જોને; ઇદ્રાસનથી અદકી શોલા, બનીછે તે ઢાર જોને
 ૨ નીત્યે નવલા નવલી તેમાં, નટા રંગો થાય જોને; અંગણ આ-
 ગળ ખેસી પુરની, નારીઓ નેમને ગાય જોને. ૩ દેશો તે દેશના
 આવી પોકયા, જોને જવા રાજ જોને; શેનાપતી આવ્યા સાથે ડં
 કા દેતા ઝાઝા જોને. ૪ સગાને સંબંધી આવ્યાં, અતી એલંકાર
 જાછે; એ એકને આદર દખને, કશનજી ઉતારે જોને. ૫ ઝાઝા માને
 જમવા રાને, બળદેવજી બોલાવે જોને; તે દેખી ને શેરના સજજ-
 ન, રૂદીએ રાજ થાય જોને. ૬ નર નારી તો સરખે સરખાં, મળી
 કરે વાતો જોને; જરૂર જરૂર જોને સરવે, મુકવી નથી ચાતો જોને
 કોઇ કહેછે બગીએ બેસી આપણુ જવશુ જોડે જોને; કોઇ કહે છે
 રથમાં આપણુ જવશુ જોડે જોને; કોઇ કહે છે રથમાં આપણુ, ગા
 ણા ગદશુ કોડે જોને. ૮ કોઇકે વહુઅરો મરીઆદમાં કહે કંથને
 છાને જોને; રજા આપો રાજ થઇને, મહારે જાવું જોને જોને. ૯
 કોઈ સર ૧ શોખલા તે, વહે વડી વાણુ જોડે; કોઇ કહે છે વરધા-
 ણમાં, જોજો મહારી બાણુ જોને. ૧૦ કોઇ કહેછે ચારક જોડી, સઉ
 ની આગળ જવશુ જોને; કોઇ કહેછે વેહેલે ખેસી, અમે ધીતો પ-
 દિહુ જોને ૧૧ એ રીત તો કેવળ કહે, બોલે જાદવ બેલ જોને;
 નર નારીએ નકી કર્યાં જાને જાવા કોલ જોને. ૧૨ દુહા. સામાન
 સજે સાર હે થી, જવ પોતાને ઘેર; રાજ થઇ રૂદીયા વિશે, નર

નારી તે પેર. ૩૮ કુડુંબ કચીલા સમીતને, જમાડે ઝાઝે માન; સાદ પડાવ્યો શહેરમાં, કષ્ટ જોડવા જન. ૩૯ પીઠી ચોળીનેમ ને અતિ સુગંધીદાર; નાપીક નવરાવીયા, હેમ કળસ લખ સાર. ૪૦ સથુગારીને નેમને, કરે હવે તપ્યાર; કવળ કહેછે કાડથી, તેનો કહુ વિસ્તાર. ૪૧

૧ ઢાળ ૨૨ મી ૧ મામેરાની દેઢી. જાદવા વરધોડે ચઢે, આક
શી. અંજ આલુપણો આખી ઝોપતાં, પેરી નેમનમીનજ નાથ. જા.
૧ કા પુંચી બાબુખંધ બાધીઆ, સોના સાંકળા શોભાવી દાથ. જા.
૨ દશે આંગળીએ વેઢને વીંટયો ભારે નંમની પેરીજીડીત. જા.
૩ કાટે મોતી માળાઓ મહા મુઝની, પેરી ધરીને પ્રીત, જા.
૪ કાને નવ લખી કુંડળ શોભતાં, ઉપર વાળીએ બાલીને વેળ જા.
૫ માથે મુગટ તે બંધ રૂકુ મોળીયુ મુકી હીનાણાએકનુ જડેલ જા.
૬ મોતી તોરા લટકે એ જોળમાં, ઉપર શોભે કજંગી સર. જા. ૭
અંગે જરકશી જામો પેરીઓ; તેનાં તેજ તણો નહી પાર, જા. ૮
કમળા કુમકુમ ટી કર લેખને. કૃત્યુતિલક તેમને ભાલ. જા. ૯ વળી
અજન કરયું કાળજી આંખમાં, તેને ટપકુ કરયું એક ગાલ. જા.
૧૦ માથે ખુંપ નાખ્યો મોતી આળનો કોડે બાલીજ હેમ કટાર, જા.
૧૧ પગે પેરી મોજડીઓ મોતી ભરી. ખમે સેલું મુસલાર, ૧૨
હરમાં શ્રી ફળ ફાફળ બાડલા, ભરી પસલી માંહિ મોહાર. જા. ૧૩
ચઢતાં ઘોડે દુદંબી ડંઢા વાગીઆ, બીજાં વાળાં વાળે ધણે ધોર, જા.
૧૪ ક્ષમણી ગ્રી રામજી દીવડો, માથે મુકયો મોતી બંધ મો-
તી બંધ મોડ. જા. ૧૫ બીજી બની ઠની ગત્ય ગોરીઓ કહે કવળ
ધરીને કાડ. જા. ૧૬ ૧ ઢાળ ૨૩ મી ૧ રાગ ઉપર પ્રમાણે. શોભા

શી કહુ તેહની આંકણી, ગાવા મળી ગૌરડીઓ સહિ ગામની, સજ
 સોળ અંગે સજગાન; શોભા શી કહુ તેહની બત્રી શસ્ત્ર ગોપીઓ
 મહી કૃષ્ણની, તેતો એક એકથી બના સાર, શો. કંઈક મોતી પરો,
 બા વાળ વાળમાં તેમાં સીથે બરેલ સીંધુર શો. સહિ પગે કલ્લાને
 કાંખી ધુધરા, કંઈક પેરીઆ પુલ નેપુર. શો. ૨ હાથે ચંદન ચુડાને
 રૂડી ચુડીને તેમાં ગુજરીઓ તે વીશાળ શો, કાને લટકે ધુલર આ
 લોળીઆ; વળી પેરી દાંલણીઓં કપાળ શો. ૩ તેમાં આઢણે ચોડયા
 કંઈક ચાંદલા, કપક ટીલડીઓં કરી આડ. શો, કંઈને વાળીઓ, એ-
 ફરતી મોતી તણી વાડયા, શો. ૪ સહની કોટે કાળીમાંઠી, પાટીઆ.
 હપર ખુમણે હેમનો દોર. શો, સંચળ વસ્ત્ર પહેરયા અતિ આપ તાં
 કંઈને આળુડે કસળની કોર. શો, ૫ કંઈક શોળાં પેહેર્યા ને કંઈક
 સાડીઓ, કંઈક ચુદડીઓ ને ચીર. શો. ટેકે ધરેચોળાં બાંટ ધણા
 પહેરીઆ. વાંકા અંબોડા ત્રાળીને શીર, શો, ૬ ધુધરપટ પેહેરનાં કે
 કે બાધણ, તેની ધુધરીઆ ઘણ ધમ ધમ. શો. એવી રીતે અંકા-
 ર અતી સજ, સરસે નારીઓ નેમને નાય. શો. ૭ છપન કોટી, કં-
 વરો જુદવ તણા, સામ થના થોડે અરુર, શો. બીજા બન્યા વાત
 તુતરમાં થકી, તે પણ તેવા સજ શણગાર. શો. ૮ કડાં કંદોડા તે
 દતે, વીંટીઓ, તેમાં નમનું તેજ અયામ. શો. આલ દુસાએ શેલા
 ખલે લજા, કંઈને માથે કમર બંધ પાગ. શો. ૯ આમી નહો પો-
 શાગ. શણગારમાં બાળે ચઢયા દેશાવરીબુપ, શો. કના વાંકડા,
 અને દીસે કાંકડા, એક એકથી અદકે તેરૂપ. શો. ૧૦ દેક બગીચે
 બેઠાને કપકે ચારઠે, કંઈક વેહેલે બેઠા ધરી વાહાલ. શો. કાંઈક મેને
 બેઠા મુકી બાળીઆ, કાંઈક છોડે બેઠા સુખ પાસ શો. ૧૧ કાંઈક

પેદરી જોઈને બેઠી નારીઓ, માવા રથમાં તે રૂડો ફળ, શો. કાંઈક
 બેઠી સખચરો સધરામમાં, છોડી ધાવતા લઈને સંગશો, ૧૨ કાંઈક હુંસે
 બેઠા સાજન હાથીએ, ઉપર સોનેરી રાજીને સાજ શો, આમળ હ-
 સ્તી ઉપર નોખત ગણગડે, એનો આનંદ થાય અવીજ, શો ૧૩
 બીજા ડંકા ૬ સે ઊંટ ઘોડાએ આગળ પચરંગી ફરકે નીશાન. શો.
 હય હાથી બળક બહું સણુગારીઆ. ઉપર નાખી જુલો જરીઆન
 શો. ૧૪ છત્રી લાખ સંધાથે વાજાં વાગતા તેથી, ગાજી રહ્યું બધું
 મામ શો. નરનારી સજ્જન સહિ શહેરના. જોવા મળીયા મુઠી પો-
 તે કામ. શો ૧૫ દંદ્ર આઘ્યા જોવા ઇંદ્રાપુરથી. લેઈ ઇંદ્રાણીઓને
 સાથ. શો. દેવ આઘ્યા વર્ષમાન એસી વડા, જો બા વરધોડો નેમનાથ
 શો. ૧૬ આથી અદકો તે ઠાક જામ્યો આંગણે કહેતા કહી ન સ-
 કાય બરપુર. હવે ચાલતો થયો. વરધોડો, કહે કેવળદાસ. જરૂર.
 શો. દુહા વરધોડો. સહિ દેખીને રાજી રહીએ થાય; વેગે વેધાવી ને-
 મને, ગુણવે મરવા ગાય, ૪૨ કોઈ કહે ધન નેમણ; પરણે રાજી
 નાર કોઈ કહે સુણલ ધન પામી તેમ નરધાર. ૪૩ અન્યે અન્ય
 એમ નેમનાં કરે, કહ્યું વખાણ; એક વખાણે નારને રાજેમતી પ્ર-
 માણ. ૪૪ પરણ્યા બીના પાછા જશે, જોરણથી તતખેવ, નેમ તજે
 રાજેમતી, ગગન કહેજે દેખ. ૪૫ વરધોડો મથો વડેરી ફરવા વાડ;
 પીઠી ભરી રાજેમતી ઘડેજે કેવા ઘટ. ૪૬ શ્રેષ્ઠ સૈવર જોભાવી કહે
 તેનેમંગ, મન્યશુકનથાય મુજને જમાણ ફરકેઅંગ ૪૭ માટે સૈવર દો
 ડતી. ઝટપટ તુજઈ આઘ્યા; સમાચાર શુભસ્માગના, વેગેવેલેરી લા-
 ઘ્યા; ૪૮ શામા તે સામીમળી, વરધોડો ને જરૂર; અમ છત્રીથી જો-
 ઈ ને આનંદ પામી હર. ૪૯ દેખીને મઠ દોડતી. રાજુસકરી પાસ;

વરધોડો વર રાયનો, આવે આપ અવાચ. ૫૦ શોભા શી હું વરણ.
 વું. જખરી નદવ જન; અંશ કહું એમાં થકી, કુંવરીને ધરને
 કાંન ૧૧

॥ ઢાળ ૨૪ ॥ ઘોળ વરધોડામાં આગળ હસ્તી ઓળરે વર-
 ઘોડામાં મદજરંત મસ્ત ડોલેરે; વરધોડામાં કચ્છી મુક્તતની ઘોડારે,
 વરધોડામાં સોઠીઆ સુલ જેડરે. ૧ વરધોડામાં વિધ વિધ વાળાં
 વાજેરે. વરધોડામાં ગાયછે રૂડે રાગેરે. ૨ વરધોડામાં બગીચો તે સસ્ત્ર
 તે ચારે. વરધોડામાં પાલખીનો નહિ પારરે. ૪ વરધોડામાં રથને
 માફા તે છે ઘણારે, વરધોડાનાં મેના તણી નહિ મણારે. ૫ વરધો-
 ડામા વેહેલો અને ઘેડા ગાડીરે, વરધોડામાં ચાલે ચારઠો આગાડીરે.
 ૬ વરધોડામાં ધન પતાકા બહુ ડંકારે. વરધોડામા વરાદિસે વળી
 વંકરે; ૭ વરધોડામાં જનૈયા નદવ ઝાઝારે, વરધોડામાં દેશો તે
 દેશને રોજરે. ૮ વરધોડામાં આબ્રણ ઓપે અનુપરે. ૯ વર-
 ઝોડામા જનનડીયો ગાય ઝાઝીરે, વરધોડામાં રૂપે રૂડીને તે તાજરે ૧૦
 વરધોડામાં જાચકા જે જે ઉચારેરે. વરધોડામાં શુભદ્રા લુણુ ઉતારેરે
 ૧૧ વરધોડામાં અવલ દીપે વરરાવરે. વરધોડાને ઉપમા સેની અપાયરે.
 ૧૨ વરધોડા. વરધોડો વરણવતાં, પાંમુ નહિ હું પાર; સંક્ષેપે સમ-
 જ્ઞે તમે એથી અતિ વિરતારે. ૨૫ તે સુણતાં રાજુલ કહે, સાંમળ
 મારી બેન; જઇને જોઇએ. વરધોડામાં ચેન. ૨૭ એટલે સૌ સૈયર
 મળી, ગજ માળીએ સાથ; કેવળ કહે કાડથી. નિહાળ નેમીનાથ ૨૭
 ॥ પરનારીની પ્રીત ભવોભવ છંડએલના એ દેશી. જુવે છે જનનની
 વાટ, રાજુલ બેડી માળાએ લલના; સાહેલીઓ સહ સાથ, ચ-
 ણીએ ચટારીએ લલનાં. ૧ એમ વડેરીરે એક બોલે. રાખે મુખડ

લલનાં; ઓ આવી અખેલાની જન, જોને મૈયર હુંકડે લલનાં. ૨
 ગાજી રહ્યું બધું ગામ, વાળ ફેરા ધોઃમાં લલનાઓ ભરકે જરીનાં
 નીશાન, ફેરા જોરમાં લલનાં ૩ ઓ જળ, સાજન તણે શીર, મુગટ
 ખાંત્ર મોળીઆં લલનાં તે પશુ તળું તમામ, દીક્ષી રંગ ચોળીઆં
 લલનાં; ૪ ઝળકે છે શોનેરી સંગ, થે ધોરી જોડેલા લલનાં કંક
 ૫ દવ તણા તન, તન, કુદાવે કાંડે ધોડલા લલનાં ૫ ઓ આવે અ-
 મ્મ અનેક બીજા વાહનો બહુ લલનાં. ઉપર અનામી અસ્વાર. શે ભો
 તેની શી કહુ લલના ૬ જોને રક્ષીલીઓ ખે ૧ વચ્ચે વરનાયરે છે લ-
 લનાં; તારા મધ્યે જેમ ચંદ્ર, તેવા તે ડેખાય છે લલનાં ૭ જોને
 રાજુલ નાર રાજી રૂઢાએ ચઢલલનાં ફવળ ધરી ડાડ, પછી ધરમાં
 ગધ લલનાં, ૮ દુહા જન આવી તે જાણીને, ઉગરસેન મહારાજ;
 સાકરે સંસીલજા મેઠલ્યુ જનઘયાની કાજ પપ વળતી વાજતેળા
 જતે, સમઘયાણાં જઈ ભાવે ભેટયા કશને, ઉગરસેન તે ધાઈ પદ
 કરજંડીને ડાડી; સઉને કરી રક્ષા.મ. વરધોડો લખ રાયજી, ગયા
 પોતીકે ધામ. ૫૭ શોના મહેલ સોહામણો, હીરારત્ન જડીત; સોંખ્યો
 તે જઈ જનને; જાનીવાસ ખચીત, ૫૮ ઉગરસેન તે સરવને દખને
 ઝાઝાં માન; ભોજન પીરસી ભાવતાં જમાડી જુગતે જન ૫૯ વે-
 જાએ વળી આપીયુ, નાજણ માટે નીર; પીઠી ચોળી નેમને, સુતાર-
 યું ત્યાંહિ શરીર. ૬૦ રણુગારી અભરણે વરને કરયા તપમાર; ધા-
 મ ધુમ ધમકી રહી, તેનો કહુ શો પાર. ૬૧ વીધ વીધ જ.ન વા;
 ગતાં, નાટરગ થાય; હસ્તાંપર ખેરી હવે, નેમ તોરણો જાય. ૬૨

॥ ઢાળ ૨૬ મી ॥ રતન શી ગુણ મીઠાંરે એ ડેશી નેમ ન-
 ગીન ગયા તોરણેરે, રાય ઉગ-સેન દરબાર હસ્તી ઉભો રાખ્યો માંડ-

વેરે, તે ઉપર બર અસ્વાર; નેમનગીન ગયા તોરણેરે, આંકણી ૧
 ઉમરસેનને આંગણેરે, ધણો થઈ રહ્યો ધમકાર; સામા સાગી વાગનં
 વાગતાંરે એક એકની નાદે સાર નેમ. ૨ પુખણ પેલો મોકલ્યારે.
 બાળેઠ હેમનો મહોર; સળીયા અને સપુટીયુ. લઈ આવ્યા રાયના
 જોર. નેમ ધુસળ મુશળ રવઘયોરે, કુમ કુમ ત્રાકને તીર; હેમ ઝા-
 રી જોર. હાથમ રે તેમાં નિરમળ ભરીયુ નીર. નેમ. ૪ હાલની મા-
 લતી નિકળીરે. પુખવા રાજુવ માય; કામળા કૃશ્નનને કોડથીરે, એ
 નારીઓ ઝાઝું માય નેન. ૫ સામગરીએ પુખવારે, ઘેર રાજુલ બે-
 ઠી છે પાટ; પશુ પુરેલ પણે પાંજરેરે, તે કવો બહે છે ઘાટ. નેમ.
 ૬ પશુ કહે પશુ ભાસ્યમારે, આજ આવીઓ આપણો કાળ; એમ
 તણેએ જાણીયુંરે, તેણી પટી તમામને ફાળ. નેમ. મહી એક પશુડી
 પ્રસવેલીરે, તણ બચ્યા પુરી ત્યાંય; ઉઠે બેસેને થાય બાકગીરે, બહુ
 કુદે બાપડી માંય, નેમ, ૮ મરઘ કહે શુણ મરઘલીરે, ના થઈશ
 તુતો નીરાશ; દીનદમાળ છે નેમજીરે, નકી છોડાવશે રાખ આશ.
 નેમ. ૯ અન્યો તે અન્વ એમ ઝોયરેરે, પશુ પખી જાત અપાર;
 નેમજી છે હસ્તી ઉપરેરે. હવે તેનો કહુ વિરતાર. નેમ. ૧૦ ઉતરે વ-
 ર ગજ શીરથીરે પુખવા તતકાળ; એ સમે છોડી શુભરેરે, બહુ બં-
 ધુકા જાળજા. નેમ. ૧૧ લાડકયા લાડકાં તે થકીરે પશુદાએ કરવા
 પોકાર; ઝોયર્યા એમ મુણો નેમજીરે, તમે આજ અમારી વાર, ને
 મ. ૧૨ શબ્દ પડ્યા એ સુસરાં, કરેલ ઝાઝે જોર, નેમ પુછે નર
 સારથીરે, માંડવે આ શો સાર. નેમ. ૧૩ સારથી કે સુણો ભારથીરે
 પશુદાએ કર્યો પોકાર; પકડી પુરેલ છે પાંજરેરે, ફાલે કરવા કાજ
 અહાર નેમ. ૧૪ અત્યારે રાજુલ પરજાશોરે, એનો પ્રાણ જાશે

પરભાતુ નુતરે ગોરવ માસનોરે, તે જમશે જાદવ નાત નેમ ૧૫
 નેમ કહે એક નારથીરે, આ થાશે પાપ અપાર; માટે પરહરી પ્રેમ-
 દારે, હું લેઉ સંજમ જાર. નેમ. ૧૬ દુહા. નેમે ત્યાં નહી કરી,
 પુછી સરવે પેર; હસ્તી હાકયો પાંશરો કરસે થઇને ઘેર. ૧૭ જાણુ
 થતાં તે જનમાં, વાત બધે ફેલાઇ; આગળ આવી કસનએ, રસતો
 રોકયો ધાઇ. ૧૮ રીસથતાં વરરાયને, હાળાં થયાં સઉ લોક સામુ
 સાસરો સાલગી થઇ ગયાં સમ સોગ ૧૯ રાજુલે વરરાયની, સુણ-
 નાં વાતજ કારણુ, મુરઠા ખાઇને માનુતી; ધસી પડી તે ધરણુ. ૨૦
 ॥ ઢાળ ૨૭ ॥ વીર કહે ગહિતમ સુણો. એ દેશી ભંગાણુ પડ્યુ
 ભારે જનમાં, જતાં વર રીસાઇરે; માંડવે નહિ દો માનવી, પાછળ
 પોકડ્યું સઉ ધાઇરે. ભંગપડ્યું ભારે જનમાં. આંકણી, ૧ બાજી તે બં
 ધ કર્યાં વાગતાં, માવા બંધ કરી ગીતરે વારા આઘા વરને, નર-
 નારી ખચીતરે, ભંગાણુ. ૨ ફરી ઉભો રાખ્યો કસનએ, રો ૧ આ-
 ગળ વાટરે; પુછે એ નેમજી પાતળા, નહિ આપ એ ધાટરે, ભંગા-
 ણુ. ૩ જેવા તેવા નહિ રાંક રમ્યતરે; વિચારો મન વીરલા, કેમ ગુમ
 ગમ્મ મતરે ભંગાણુ, ૪ બળદેવ કે બંધવ નેમજી, નારી એ ન મુકા-
 ચરે; ભોગવે બીજો ભામની, તે કેમ અમથી નેવાયરે. ભંગાણુ. ૫
 કુંવારે નહિ દાવો દોખનો પરણે પુરો હકરે; માટે કહ્યું માની મા-
 હર ઝાઝી મુકી દો ઝકરે ભંગાણુ. ૬ નેમજી શું નાહા નારથી, બ-
 ણીઆ થઇને વીરરે; મસ્કરીઓ કરશે માનવી, નીરખી તમાર નીરરે
 ભંગાણુ, ૭ કેમળા કહે કર નેડીને, માનો નેમદીયરે; પરણીને પ-
 રહરો પ્રેમદા, પછી રહેશે પીયરે, ભંગાણુ. ૮ હસ્તી હકો તન
 માંડવે કડે માતાજી મુખરે; પાછો વળેથી માહરી, લાલ-લાજ કુંખરે

બંગાળ. ૯ માહર છે માહા જોરમાં, કાયર નહિ આપ કુળરે જાહેર
 છે જદુ જગતમાં, સાહરને નહિ મુળરે બંગાળુ ૧૦ ચિતા તજ
 પુત્ર ચીતની, પરણો રાખીને ખારે; મુકય નહિ એ માનુષી, કહે
 માત તે દારે બંગાળ, ૧૧ કહક જાહેર આવી કરમરે, માનો નેમ
 કુમારરે, જક, તો ઝાઝી સારી નહિ, વદે એમ અપારરે બંગાળુ.
 ૧૨ નેમજીએ તોરે નવ ધરયું કાઢનું કાનરે; અંતે હિગરચંદ આવી-
 આ, મુકી માનવા માનરે બંગાળુ ૧૩ ઝોળા ઝોળા આગળ પાથરે
 આનદ ચમ હિાશરે; પાછા વળોને પડણલા, અતી મુજને આશરે
 બંગાળુ ૧૪ કોણુ કારણે કોણુ કરી, હુશ મહીજ હાંણયરે; કેવળકાસના
 શામજી, વદો તે મુખ્યાણુરે ૧૫ ॥ દાળ, ૨૮ ॥ તમ સરીખો જ-
 ગમાં કો નહિરે, નેમ કહેનવી પરણુવુરે, સજન જાણો નરર, હો બ-
 વીઆન આજ નીન દોખી મુજનેરે, અંદેશો પડોઆ ઉર હો બાવી
 આન નેમ કહે નવી પરણુવુરે, આકણી ૧ તરત આવતાં તોરણેર.
 પશુડાએ કર્યો પેકાર. હો ભવીઆન, તેરે સુણીને મુજ તનમાંરે
 ખારો લાગ્યો સંસાર. હો ભવીઆન, એક તે કામ કારણેર. એ
 અનંત જીવતી હાણ. હો ભવીઆન તેથી સુણીને ત્રીજયનેરે, થરથર
 ધરકે છે પ્રાણુ હો ભવીઆન ને, ૩ ધીખ ધીખ તેથી પરણુવુરે,
 ધીખ પડયુ માન તાનનેરે, ધિક પડ્યો સંસાર. હો ભગવીઆનને.
 ૪ જુઠી માયા જળ મોહનીરે જુઠો સગાનોસાથ. હો ભવીઆન. જુ
 કુ જગત જાણો કારમુરે, જેમ ધુમરમાં પાથ. હો ભવીઆન ને ૫
 તુજ જાણી મેં તમામનેરે, ટેકથી કીધા ત્યાગ. હો ભવીઆન સંસાર
 સ્વપનુ જાણીનેરે, વાણે કયો વૈરાગ હો ભવીઆન. ૬ મનુષ્ય દેહ
 મહા મણી મળેરે, તેને ના ગાળુ વ્યર્થ. હો ભવીઆન. જેને કાર-

જુ હું આવીઓરે, તે નો સાધવો અર્થ હો ભવીઆન, ૭ મારમ
મુકોને માહરોરે સમજ મનમાં સાર. હો ભવીઆન, અધિકમાંથી
ઓધું કહુંરે, નકી ના પંજુ નાર, હો ભવીઆન ને, ૮ ત્રીજંચને
ત્યાં છોડવીનેરે મુકાવ્યા વનમોઝાર. હો ભવીઆન. વળતી પળ્યા
પંથ નેમજીરે. હસ્તી હંકાવી તે ઠાર. હો ભવીઆન ને. ૯

દોહરા. જન બધી ઝાખી પડી, ઝાખા થઇ સહિ જન; પાછા
તે પજુ પરચ્યા, આપ આપ ભોવન ૬૭ હેંઠાકારવરતાઇ રહ્યો ઉ.
ગરસેન અવાસ; પીઠી ભરી રહી પ્રેમદા, તેથી પડીયો ત્રાસ, ૬૮
જળજુ થતાં રાજેમતી, અતિ કરે ઉતપાત; નેમ ની પાછા ગયા,
તેવી સુણતાં વાત, ૬૯ રાજુલ કે રૂઢીયા વિષે, જય હસ્તથી રતન;
માટે રોકી મારગે કહ વળી પ્રયત્ન ૭૦ લળ્યા મુકી લોકની; નિક
ળી ધરની બહાર; સાદ કરંતી સંચરી. પેઉની પાછળ નાર. ૭૧

॥ ઢાળ ૨૯ ॥ આવોને મંદીર માહરે, હોલાલ, એદેશી હક્કો
હકોને સ્વામી હાથીઓ હોલાલ હું આવું તમારી પાસરે નગીના
નેમ. ત્યારે તમે ત્યાંથી ચાલજો હોલાલ મુજને મળવા તણી બણી
આશરે નગીના નેમ, હલકો હાં કોને સ્વામી હાથીયો હોલાલ. આ-
કણી ૧ બેળા થઇને મને બુધરા હોલાલ, વળતી વતમાં જવરે. ન.
ને. તોરણથી શુ પાછા વળ્યા હોલાલ, બંગ કરીને ભાવરે ન. ને.
હો દયા જણી ત્રીજંચની હોલાલ, તેવી જણી મુજ નાથરે, ન.
આશા પુરણ પાડો આ સમે હોલાલ. ફરે ગ્રહી મારો હાથરે. ન.
હ. ૩ દયાળ થઇને દીલમાં હોલાલ, દુર કરો માર દુખરે. ન. હું
બણી છે દેયા વિષે હોલાલ તમશું ભોગવવા સુખરે, ન હ ૪ પોકી
ચતુરા ત્યાં ચોપથી હોલાલ, કરતી ઉચાટરે ન આગળ આવી ઉભી

રહી હોલાલ, રોકી રસીકાને વાટરે. ન હ.પ કરી કને કોટે કર-
ગરે હોલાલ જીવંતી જોડીનેરે હાથરે ન અપરાધ શો અખળા તણો
હોલાલ, નકી કડો તમે નાથરે. ન હ.૬ કહયુ માન્યું નહી કોષ-
નુ હોલાલ, જ્યારે તમે જાદુરાયરે ન ત્યારે પડયું નરત આવવુ
હોલાલ, પોતે ચાલીને પાથરે. ન હ.૭ રાખોને રાજવી માહરો હો;
લાલ, આગ્યા તણો અતખારરે. ન ને ગણી થઇ વાતો ગામમાં હો-
લાલ; કહું શું વારંવારરે ન હ.૮ પરણોને પેઠિ પાછા વળી લાલ,
અંદેશો તજી ઉરરે ન હશીને હાકોને મુખડે હોલાલ, જક જવા
દષ્ટ જરરે ન હ. નાઠે તે નહી થાય છુટકો હોલાલ કામા કહે
અજકંચ રે ના આજુ કરોતો જાદવા હોલાલ, આપુ નહીં જવં પં-
થ રે. ન હ.૧૦

દુહા નેમ કહેછે નારને, તુજને કરી મેં ત્યાગ; જરર મનમાં
જાણજે, પાછો ધર નહી પાગ ૭૨ ત્યારે બોલી તારણી વાવમ
સાથ વચન; કેવળજે કહુ સાંભળો, નર નારી ધરી મન ૭૩

॥ હાળ ૩૦ મી ॥ ઓધવજી સંદેસો કેળ્યો શામને. એ ડેશી
પરણ્યારે વીનારે પેઠિ કેમ પરહરી, કાને સ્વામી શો છે અમારો
વાંકળે; તોરણીએથી કેમ તમે પાછા વળયા રડતી મુકી રસીયા મુ-
જને રાંકળે. પરણ્યારે વીનારે, પેઠિ કેમ પરહરી આંકણી ૧ નેમજી
નાવલીયો કેહેરે નારી સાંભળો લેશ નહિ તેમાં તમારો વાંકળે; કુ-
વારા વિર્યામ મુજ કરમે લખ્યો; છુટે કેમ તેછી પડીયો આંકળે.
નાવલીયો કેહે છે નારી સાંભળો આંકણી ર રાજુલ બેટીરે પરણેને
મારા આપની, બીજી મુજને મુકી નાની એનજો; તેનાથી મુખડલાં
સ્વામી ભોમવો, રૂપે રતીના સરખાં છે સહિ એનજો ૫૨૦ ૪ નેમજી

—આ લોકે અખાને હુ પરણુ નહી પરલોકે છે સગાઇ કરેલી નારને; સંજમ લઈનેરે સુખે સંચરે શીવ વધુ વરવા પ્યારી નિરવારને. નાવ૦ ૪ રાજીલ મુજનેરે પરણીરે માએ મુખડે, સ્વામી મારા જે નેષ એતે આજને, માલમતાને આપુ કછી ઘોડલાં; ઉપર આપુ ઉગરસેનનુ રાજને, પર૦ ૫ નેમજી—મુખડેરે માગુછુ મન દધ મુક્તી, તેથી સળશે અવિચળ મુજ ધામને; રાજને પાટ રે ત્યાં ત્રણુ લોકનુ, જગવાનનું છે ભારે વળી ભાવને ના ૬ રાજીલ—કુવારી કામાતે દાહાડા ડોહલા જવાના જાણોછો જાદવ મુખને; જોખનીયું ચડતુરે ઝાઝા જોરમાં તેદારા ને ડેહ નિસે ડે દુખને. પર૦ ૭ નેમજી—કુવારી કન્યાનેકંથ મળે ઘણા તેથી પરણાં ફાવે તેને નારને ગુણુમાં ગંભીર ને કુટડા, અવનીમાં છે મુજ થકી અપારને. નાવ૦ ૮ રાજીલ—અવનીમાં અવર પુરૂષ માહરે, તમ વિના તે આંધવ સર્વે નાપને; અજાણ્યુ નથીરે તેમાં આપનુ, જતીને સીદ કરાવો સંતાપ ને પર૦ ૯ રાજીલ રાજીલ—આઠેભવ રાખી પ્રીતડી નવમે ભવ શું જુલી ગયા તે ભાનને; સ્વામીજી થઈનેરે સુખ મુજ આપીયા, અનુભવથી કહુછુ આજ નિધાનને, પર૦ ૧૦ નેમજી—આઠ ભવ મેં રાખી આગળ પ્રીતડી, નવમે ભવ વારો તમારો નારને; સંજમ લઈને સાથે સંચરો પ્યારી પ્રીતલડીને રાખી પ્યારને, નાવ ૧૧ રાજીલ—પરણીને છ માસિક સંસાર ભોગવી, સંસાર ભોગવી, સંજમ લઈશુ આપણુ એ સજોડને; કવળરે કહે એમ કામા કરગરે પેઢિજી માહારા પુરૂષ પાડો ફાડને, પર૦ ૧૨

ફુહા—ઉચલ પાશલ અવની પડે, અવળો ઉગે ભાણુ, નેમ કહે તોય નારને પરણ્યાના પચખાણુ. ૭૪ ॥ ઢાળ ॥ ચુંદડી વિના શુ આંખોરે, એ ડેશી. કમ તમેતો ફાડરે. તોરણી એ આંખા; જન સંગોથે જમરીરે, શુ જોઈને લાંબા. ૧ બોજઈઓની પાસેરે માણાં

મવરાવી, વરઘોડે ચઢતારે શરમ ના આવી. ૨ પીઠી તો ચોળાવીરે.
 પરણ્યાને ઠાઠે મુગા થઇને બેઠારે, પાતલીવા માથે, ૩ કુમ કુમ તિ
 વર લાણીરે, આંખડી આંજી, કરીને ટપકુ મલેરે, મુજને તે ગાંજી,
 ૪ વાંજી તો વગડાંવીરે, કુલેકે ચઢીયા; વળતી આવી વેગરે તોરણીએ
 ખડીયા. ૫ ઠાઠ કર્યો એ ઠાલોરે, હગવાને સહિને; જુલાં ભમાબ્યાં લા
 રેરે નર નારી બહુને, ૬ વરણ નોહોતુતારેરે. હાવુ સીક કીધું;
 જાદવ જાને આજુરે, આ લાંછન દીધું ૭ જાનૈયા સા આબ્યારે;
 જમવાની આસે આખા થઇને ચાલ્યારે તમારી ત્રાસે, ૮ લાઇ ભો-
 જાઈએ ભાવેરે વરઘોડા મહાલ્યા; તેધણા માનજ બંગીરે, થઇને ઘેર
 ચાલ્યા ૯ કુળ દીપક કેવાઇએરે, લજ્યા આ કાઢાડી; મેળા ખાસે
 માથેરે, માખાપો દાઢી. ૧૦ માંડલડે શુ આબ્યારે, મુડાવુ ધારી;
 આમળથી નહોતીરે એ વાત વિચારી, ૧૧ સંજમ લેછે સર્વે રે,
 તેતો નહિ જુદો; આપ નવાઇ કરીનેરે, મનડામાં કુદો ૧૨ આગળ
 થયા તિર્થકરે વાલા જઈ વારી. તમ સરખા તમ જોવારે, પરણીને
 પ્યારી ૧૩ તેણે આમન કીધુરે; તમારા સરખુ વામા કેરા વેરીરે
 જાદવજી પરખુ. ૧૪ કશ તમારા વારેરે કષ મેલી પરણી વગર કષ
 મેલી પરણી વગર વરેલી વામારે નવ સકુ વરણી. ૧૫ આગળ સ-
 ખડા આપીરે, પાછળ રહી પડતી ઠેકાણુ નહિ તેનુંરે. ગોકુળમાં ર-
 ડતી. ૧૬ જાદવ કુળ તમારે રે, એતો છે ધારો; માટે આજ તમા-
 રારે, તમારારે, આબ્યો છે વારો ૧૭ નિર્લજ
 અઇ નગરીમારે લહાવો બહુ લીધો; વરઘોડે ચઢીનેરે, ફજેતો
 કીધો. ૧૮ શરમ છોડીનેરે ઝાજુરે કહીયે શુ તમને રીસ ચઢે લો
 રસીયારે. પરજોને અમને. ૧૯ કહણુ વચન ત્યાં કહીનેરે; ચાકી રહિ

નારી; નેમ વદે સહિ સુણુજેરે કેવળ ધારી, ૨૦

દુહા. મેણાં દેનેમાનુની, એથી વળી અપાર. નેમ કહેતો તાહરો
 થાય નહિ જ શ્રીકાર ૭૫ એમ કહીને નારનેનેમેતાજી તે! ૨, હસ્તી-
 હાંકી પાંસરો, ગયા આપ દાર ૭૬ એમાંંતે એકમેહેલમાં, ઉતરીનેજ
 જર. વરસીકદાનજ વહેયવા ધણ કીધીઉર. ૭૭ એટલે ઈંદ્રાપુરમાં
 ડાહ્યા ઈંદ્રાસન ચોસઠેમેળા અષ્ટ જાણ્યુતેતો મન ૭૮ દુકમ કર્યો હ-
 જુરથી ખોલાવીને દેહ; ઇચ્છા પુરણુ જમ કરો, નેમ તણી તતખેવ.
 ૭૯ હા કેતાં હાજર થઈ, ઉઠીને તત્કળ; નેમ કાણે જમ ભર્યો.
 નહિ વાત્સીયો માલ ૮૦ ધશાન ચમરી ધ્રુ એ જાગ્યા મેટે માન;
 તિર્થ કરના તે થઈ વડા વળી દીવાન, ૮૧ વહયા હજુરમાં, નેમજી
 ફરી પાસ; જોતું લાવે ઝડપથી, અણી મન ઉલાસ ૮૨ સમગ્રી સ-
 રવે કરી, અમરે ત્યાં તધાર; છગન વદે એ સરવમાં ખામી નહિ
 લગાર. ૮૩ ॥ ૮૪ ॥ દેશી છઠી ઢાલની વાવે માંડ્યું વેચવાજી
 વેગે વરસીકદાન; ધશાન ચમરી એ જહાજી, પાસે ખેડા દીવાન માં-
 ડ્યું વેચાવાજી વેગે વરસીક દાન. આકર્ણી, દેવ કરે છે નોકજી, નેમ
 તણા થઈ દાસ; શોનૈયાં છાખો ભરીજી, લાવી મુકે તે પાસ. વા.
 વે. કઈક ઉભાછે ખારણેજી ડેવ થઈ છડીદાર; નકી પોકારે નોજીને
 કહીને જોજોકાર. વા. ૩ કુંડી બળવે ડેશમાંજી, દશાદશસે દીગખાજી;
 કઈક અમર ભવીઓં તણીજી. લાવેજીરાખે સંભાળ. વા. વે. ૪ લેવા
 આવે ડોડતાજી, લેકાના થોક અનેક આપે સહિને ખોખલેજી; નેમ
 કરીને વિવેક. વા. ૦ વે. ૫ ભારે ભીડ. ભરાયછેજી. દીન દીનતેવળી
 દામ; પાછું કાઢ નવ પરવરેજી, લખને તમામ. વા. ૦ વે. ૬ નેક
 કર્યો અનુદીનનોજી, એક કાઠી લાખ આઠ એ રીતે વચાયછેજી,

ત્રણ સતક દીન સાક વાં વે ૭ વધલવ જોઈ પાડા તણોજ,
 જલવ પામ્યા અધાગ કેવળ કહે સરવનેજ, ઉપન્યો સાં અનુરાગ.
 વાં વે ૮ ડેહન એ રીતે અહીં નેમજ, દીન દીન દીન ડેહ
 દાન; હવે કહુ રાજુલનું એક સ્ત્રીતે આખ્યાન. ૮૪ પંથ શ્રીકી તે
 પરવરી, પીતા તણે અવાગ; રદન કરે આં જઈ, નારી થઈ નિરાસ.
 ૮૫ ॥ ઢાળ ૩૩ મી ॥ વધદરલી વનમાં વલવથે. એ ડેશી, પેલે
 તે ભવપા પ શાંકર્યા, પાર વિના અપાર; તેતો નડ્યાં નકકીમુજને, કહે
 રાજુલ નાર, પેલે તે ભવપાપ શાં કર્યાં. આકળી, કાંતો હરયો
 કાનો કથડો, કાને દીધેલી આળ; કાંતો છોડ્યા મેં ધાવતા, બાહે
 ગ્રહીને બાળાપે. ૨ થાપણો કાઢની ઓળવી, કરીને વીસવાસ; કાંતો
 બાળી વન વાડીઓ, તેના લાંબીયા ત્રાસ. પે. ૩ પંખીના માળા
 તોડીઆ, તોડી રોશવર પાળ કાંતો તોડી હશે મેં વળી, તાજ તર-
 વરે કાળ. પે. ૪ નિંદા કરી સાધુ જનની; તજ ધરમ સંગ; કાંતો
 કર્યા હશે મેં વળી વૃત લેખને જાગ. પે. ૫ જુડી પુરીહશે મેં દમ પે.
 ૬ દગો કર્યો હશે ડેર ને અતી આપીને ધીર; તેના તે ફળઆ
 માહરે; સેડેવા પડ્યાં શરીર પે. ૭ આશા ભગ કર્યા કાઢને પાડી
 રંગમાં ભગ તેના નિસાસા લાંબીયા, આજ માહારે અંગ. પે. ૮
 આ ભન આગળ આપ્યાં પગલવ કરાં પાપ, કરમને શરમ અડે
 નહી, કર્યાં ભોગવે આપ પે. ૯ ભવીશ્યતો ભુલે નહી, પડ્યો કર-
 નીનો ટાંક કેળ કેએમ કામની, કાઢે કરમતો વાંક પે. દુહા આશા
 લાંબી થઈને, કરે હવે પોકાર; નામ નીરંતર નેમનું, લખને વારંમ-
 વાર. ૮૭ ॥ ઢાળ ૨૪ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ કરીયા સં-
 સારનો પાર ન આવે એ ડેશી, હો શામળાઆ રનેહ તોડી કેમ

તમે તો સંચારે, ભવ આઠ વળી ભાવ સહીત મુજને વર્ષા. આકર્ષણ
 નવમે ભવ શુ ધારીને તમે પરણ્યા નહી પીઠ ખારીને; હું રહી
 કુંવારી હારીનેરે. હો સામળીયા. ૧ તમે મનમાધારયું તે કરીયું,
 નહીકિયું વળીકાનું ધરીયુરેહો સામળીયા રહું ઉભી રહીતી ઓઢીને
 કરગરતીતી કરજોડીને; તોય ચાલ્યાગયા તરછોડીનેરે, હો સામળીયા.
 ૩ ઉતપાત અતિસે મેં કીધો તોય ઉત્તર એકવન દીધો; ભવ પંચ-
 ગયા પોતે સીધારે. હોસા. ૪ એ ધાટે નહી નાંધ તમારો, મેષુ
 ચોટયું માથે જનમારોવળી ભવગગાડ્યો અમારોરે. હોસા. ૫ તમે
 બંધવ કશ્યપોરારી તેનેધેરે હજાર બત્રીસનારી, નેમ એકથકીહું જાઓ
 હારીરે હોસા. ૬ તમે જાદવકુળમાં છે કળીયા, વળી જગતવિશે
 મહા જોરળીયા તે થઈ ગયા સહીયી ગળીયારે હોસા. ૭ મને
 આશા તમારી જોજહજ, હું બેઠીહું શણગારસજ એકનામ નિરંતર
 નેમ ભજરે હો સા. ૮ મહાર મનહુ મળવાચાય છે પણ એક તે
 તે પોહોર સમ થાય છે; વળીમંદીર ખાવધાય છે રે હોસાં ૯ મને
 ભણકારા બહુ વાજેજો વળીઆંખ અહોનિશ જાગે છે, મારીસોજ
 સમસમાન લાગે છે રે. હોસાં ૧૦ મને અતિ ઉદકતો નવભાવે, વળી
 રાતદિવસ રડતાં જાગે; અતિવિચાર વિધવિધના આવેરે હોસાં. ૧૧
 મને તમેવિના નથીરે ગમતુ મારૂ મનકુતોરે છે ભમતું; વળી દુખ
 વિયોગનું બહુ દમરે હોસાં. મને લાગ્યો છે તુમચોનેડો; નહી અ
 ભવમાં મુકુતેવો આવી જાદવજી ઝાલો છોડારે. હોસાં. ૧૩ તમે ભ-
 વોતેજવના છો સ્વામી તેમાણોછો અંતરજામી; કડોકવળ કાઢે સર-
 નામીરે હોસાં. ૧૪ કુહા. એમ અતિસે કહ્યના કરેજ વારસવાર;
 જંપે નહી તેજામમાં, લલનાં વારસગાર. ૮૭ શિખામણસખી પોતજી

માનેતહી લવલેસ; નેમનેમ મુખડે કહી કરે ધણાજલેસ. ૮૮ રડતાં
રાણુલ. ઓયરે; એક સખીને મુખ; સંદેસો જઈશામને, કેતો થાય
જસુખ. ૮૯ સુણતા હા સખીએ કહી જોડીને બે હાથ; સંદેસો કાવે
હવે, રાણુલ એની સાથ. ૯૦

॥ હાળ ૩૫ મી ॥ દુરે આવીછું મહીવેચવારેલોલ એદ્રેશી.
સદેશોકેજે શામનેરેલોલ, જાતાં તે વેંતજર; મારી સૈયરહો પાછો
ઉતર પુછીલાવજેરે લોલ યાદરાખીને ઉર મારો સૈયરહો સદેશોકેજે
શામનેરે લોલ. આંકણી. ૧૦ એકધડી નથી જોઠુરેલોલ મુજનેવાર
લગાર; માં દીન ગમાવુ એમ દોહરારેલોલ, નાથવિના નિરંધાર મા.
સંડેસો; ૨. હુએસુને જઉં ખારીયેરેલોલ. જોઉં વાલાનીવાટ. મા.
નીંદ્રાઆવેનહી નાસમારેલોલ, થાય અતિશે ઉચાટ; મા. સંડેસો ૩
લગડા કિંતરમાં થાયછેરેલોલ, તનમાં વાગેછેતીર. મા. વિયોગદુખની
વે નાદેલોલ, સેહેવાતી નથી શરીર; મા. સ. ૪ ભુખ્યુતે જેમભોજન
રટેરેલોલ; તરસ્યુ તે અંખ નીર, મા. તેમ અંખ હુ નેમનેરેલોલ,
રાખીને મનડેધીર. મા. સ. ૫ સુરતાલાગી સખીને નેમનારે લોલ,
જેમ તે નટડીને ડોર; માં વળી તે ચંદ્ર હું માહરે લોલ, જળ
વિના જેમ મીન; માં આકુળ વ્યાકુળ બેખાકળીરે લોલ, નેમ વિના
નશ દીન. મા. સંડેસો ૭ આથી અધિક મને પ્રીતડીરે લોલ,
ગી-શામળીયા સાથ; મા તેહ નથી નેહ જાણુતારે લોલ. નિર્લજ
નેમિત્તાથ માં સંડેસો ૮ છળ કરીને મને છેતરીરે લોલ આવી
તોરણએ કંથ; માં પુખણુથી પાછા વળ્યારે લોલ, પંસરે લેમને
પંથ; માં સંડેસો ૯ આવું નોતી જાણુતીરે લોલ, આગળથી
લવલેસ; માં નહીતો સંસારનામુખનોરે લોલ આપત જઈ ઉપડેશ.

માં. સડેસો ૧૦ પુરણ પાપ એ પ્રેમદારે લોલ, જોના રશીઆ તે
 રીસાધ જ્ય; માં. અખોલા રહે બાળા વેશમાં રે લોલ, તેનું
 જોખનું ઝોલા પ્રાય માં સડેસો ૧૧ આથી લલુ નહી જવવું
 લોલ, સ્વપ્ને ના હીકુ સુખ માં શોક સાગરમાં હું પડીરે લોલ,
 પામુ છું દાંણુદુઃખ. માં સડેસો ૧૨ રૂદન કર રાત દાહાડલોરે
 લોલ પેહ પેહ કરી પોક્કર; માં હૈકુ રહે નહી હાથમાં રે લોલ
 નયણે છુટે નીરુધાર. માં સડેસો ૧૩ ધીરાતા નથી મનમાં રે લોલ,
 કાળજી કંટકા થાય; માં પ્રીત જણી પરભવનારે લોલ, જવડો
 જપ ન ખાય. માં સડેસો ૧૪ હવે તો કેળે ધણી થઇરે લોલ,
 વાલા વળાને ઘેર; માં તંતમુકી દધ તનનોરે લોલ, રો મેરીપરમેહેર.
 માં સડેસો ૧૫ એમ સુણીને સખી સંચરીરે લોલ, ઉરમાં રા-
 ખીને આસ. માં કંથને ઠલાં જઈ કાઠારે લોલ, નારી નેમની
 પાંચ માં સડેસો ૧૬ દુહા. સરવ હકીકત સાંભળી બોલ્યા સુ-
 દરે રય મ; જા કેળે તુજ બેનને, બજ લાવે હવેરામ. ૯૧ પ્રીત
 ખૂરી આગળતણી, જાણેને એનાર; તોતો આવે મુજકને લખને
 સજમભાર. ૯૨ પેલી પ્રીત અમેકરી, ખુબલડાવી લાડ આલવ વારો
 એહનો. તેમાં શામે પાડ. ૯૩ માટે કેળે માનુની રાજીલને એરીતે.
 સંજમ લેણી તાહરે, પૂરી જણાશે પ્રીત ૯૪ એમ સુણીને નીકળી
 નારી નેમ વચન; સાંધી આવી પાંસરી, રાજમતી ભુવન. ૯૫ કેણ
 દહ્યાં સુકિંથના સખીએ સખીની સાથ; તે પણ સુણી રાજીલે,
 દીધા કુરમે હાથ. ૯૬ એમ કરતાં વિતીયા, પુરણ માસજ બાર;
 કેવળ કે હવે તેમજ, આદરે સજમ ભર ॥ ૯૭ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥
 ગોકુળની ગોઠવણી મહી વેચવા ચાલી એ દેશી. સંજમ લેછે શા-

મળે, હું શ હૈયે ધરીને; સામગ્રી અમારો સળે, વડો વિવેક કરીને.
 ૧ જુથ તે જાદવ જામીયુ, આવી અગિણે ભારી; શણગારી મુઝ
 નેમને, તમે તે નર નારી, ૨ માએલીધા વળી મીઠડા, આવી પુત્રની
 પાસ; વેલા છે મળજો મુગતી એમ ઓચરી આશ ૩ સગાં સમ-
 થીએ વાદીને કરી તરત તૈયારી જનથકી જગરી રચી, શોભા બા-
 જની સારી. ૪ દયાળુ દિક્ષા કારણે, ચડ્યા જન વરધોડે; અમરપતી
 ચમર કરે ઉભા ઇંદ્ર તે જોડે, ૫ વાળ વિવિધ પ્રકારનાં. ધણા ધો-
 રમાં વાગે જાદવ રાણીયો જનને. ગાય રૂપાળા રાજે. ૬ કુલેકે કરતા
 આવીયા, હમ નગ્રની બહાર; સાથે સાથી રથ ધોડલા, તેનો લાંબો
 ન પાર. ૭ આચાર અદકો આદરી આપે વડભાગી; લોચ કર્યો લ-
 ટ્યો તણો, વેષ ધર્યો વેરાગી. ૮ વધરાગ જાઘ વાલા તણો. કષ્ટ
 ત્યાગી; સંજમસાથે આદર્યો રજ રાયની માગી ૯ ગ્રહી રજેમાં
 પાતરાં, સંસારની આલુષણો રૂડા અંગનાં, નાંખ્યા મરવ ઉતારી.
 ૧૦ ન્યાલ કર્યો નાપિને, આપી તે શણગાર વળતી વતનને છોડીને,
 વાલે કર્યો વિહાર. ૧૧ સાધુ સહસ્ર શોભતા, જન વરજની જોડે;
 તહેસાવને જાઘ તે વરયા કહે કેવળ કોડે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥ છડી
 ઢાળની દેશી સુણનિધી ગિરનારમાંજ વસીયા વનમોઝાર, વાલાં વળા
 બા પાછા વળ્યાંજ, તેનો કહુ વિસ્તાર. ગુણ નિધી ગિરનારમાંજ
 વસીયા વન મોઝાર, એ આંકણી ૧ પુરમાં સ્થિત તે પરવરીજ, પોત
 પોતાને અવાસ, કૃષ્ણ ચિતમાં ચિતવેજ, આનિતે થઈ ઉદાસ ૨૦
 ૧૦ ૨ ભવસાગર ભઈતો તર્યાંજ, કુંવારી તજ કન્યાજ; પરણે જો
 એ પ્રેમદાજ, તો તો થાય અન્યાય ધુન ૧૦ ૩ વાત નહિ એ ના-
 નડી, નહિજ ખેલ કેવાય; બણાઈ બાબી માહર જ, તે કેમ ખીંજો

જાથ. ગુ. વ. ૪ ચોયણા પચોયણા એમ કરેજી, કૃષ્ણ ધરીને દુખ;
 વાંત વળી વેગે ગદજી. નેમની તંબુવ મુખ ગુ. વ. ૫ સુણતા
 સટ થઈ ગદજી સામા સ્વામીની વાંત; વિયોગે વાલો ચાલીઆજી,
 એમ કરે ઉત્પાત. ગુ. વ. ૬ રૂદન કરે રાજેમતીજી નાથ વિના
 થઈ નિરાસ; ભવિષ્યન તે તો સાંભળોજી, કહે છે કેવળદાસ. ગુ.
 વ. ૧૧ દાળ ૩૮ ॥ મને રસ્તા વચ્ચે રોકીરે હેલછખીલા છોગાળા
 એ રેશી. મને લાગી તમસે લગનીરે, નેમ નગીના રંગભીના. આંકણી
 શીર જવાળા ઉઠ પગનીરે. નેમનગીના રંગભીહો; મને અધવચ
 અંજી મેલીરે, નેમ. રંગ. તરછાડી ચાલ્યા બેલીરે, નેમ. ૨ પર-
 ભવની પ્રીતી જાણીરે નેમ. મને લાંધી નહિ તમે તાણીરે. નેમ. ૩
 હુ વાટ અહોનીશ જોતીરે, ને તોય રશીયા મુકી રોતીરે. ને. ૪
 હુ આઠ ભવ રહીવળગીરે. ને. નહિ નવમે ભવ ધઉ અળગીરે. ને.
 ૫ મને મોહની મંત્ર સાધ્યોરે. ને. પ્રેમ તેથી રસપુર વાધ્યોરે ને.
 ૬ હું રહું કુવારી કન્યારે, ને. તે જાણે જગમાં અન્યાયરે; ને. ૭
 ગુણ તમારા ગઉછુંરે, ને. એક નામ નિરંતર લઉછુંરે. ને. ૮ મને
 વીયોગ દુખ છે પુરે, ને તેથી હુ ઝાઝી ઝુરે. ને. ૯ આગળથી
 થઈ હું તુલીરે, ને. લખી કાગળ અંગમાં ફુલીરે. ૧૦ અહંકાર
 અતીએ કરીયોરે, ને. તેથી દુખનો આવ્યો દગીયોરે ને. ૧૧ વળી
 મનંગને મલકાવ્યુંરે, ને. તે આગળ સરવે આવ્યુંરે ને. ૧૨ વિ-
 ચારયું વાયરે ચાલ્યુંરે ને. બીજી તેમજ મહીસાલ્યુંરે ને. ૧૩ મને
 મનમાં રહી ગઈ મમતારે, ને. હવે શીપેરે વાળુ સમતારે ને. ૧૪
 મેં વેલવ નહિ તમજોયોરે ને. અવતાર એળે ખોયોરે ને. ૧૫ મેં
 આઠાં ચીર ઉમંગેરે ને. નવ જોડ્યા મારે અંગરે ને. ૧૬ મેં

કાળજી આંખ ન સારથુરે ને૦ નવદરપણુ લખ મુખ ધારથુરે ને,
 ૧૭ મેં શીર નહિ પાડ્યા પટીયારે ને૦ મુજુખ રહ્યાં લટીયારે.
 ને૦ ૧૮ મેં નાખ્યા નહિ વાવલોઆરે, ને૦ ચાંખ્યાં નહિ પાવલી
 યારે, ને. ૧૯ મેં રસોષ કરી શુભ રીતે રે. ને. નવ પીસી તમને
 પ્રીતેરે. ને ૨૦ મેં સેન્યા નહિ તુમ ઢાળીરે, ને. નવ જતાં જોયા
 ન્યાળીરે ને૦ ૨૧ મેં વાત પુછી નહિ તમનેરે, ને૦ તે હું શ હતી
 ધણી અમનેરે. ને ૨૨ નહિ સાસુ સસરો દીકારે, ને. હું વચન વદી
 નહી મીકારે ને. ૨૩ મેં જોઠ દીયર નહિ જાણ્યારે ને૦ નહિ ધુંધટ
 આધા તાંણ્યારે. ને૦ ૨૪ મેં જોઠાથીઓની જોડેરે. ને૦ નહિ માંડ્યા
 વાદળ કાડેરે. ને૦ ૨૫ હું કરી લટકા નહિ મહાલીરે, ને૦ વળી
 આવી તેવી ચાલીરે. ને૦ ૨૬ એ અંતર રહી ગઈ આશારે ને૦ હવે
 નાખુ નીસાસારે ને૦ ૨૭ મેં હડ નહિ તમથી માંડીરે, ને૦ તોય
 છળ કરીને છાડીરે, ને૦ ૨૮ તમે શત્રુ સમ થઈ ચાલ્યારે ને૦ પણ
 અંતર મુજને વાલારે ને૦ ૨૯ બાર માસ તે આશી ગાળ્યારે ને,
 તોય તમને મેં નહિ ભાલ્યારે ને૦ ૩૦ મને એક દીશા નવ મુજેરે;
 ને બહુ દુખ વીયોગનું દુજેરે ને૦ ૩૧ કુપ ઉતારી ડાર વાઢ્યારે,
 ને૦ હું પડી પોકાર રાડ્યોરે ને૦ ૩૨ જાદવજી જગમાં ઝાંજુરે ને૦
 હું કેતા મુખડે લાજુરે ને૦ ૩૩ હું ધરમ પતિવ્રત પાળીરે, ને નવ
 પર પુરૂષ મુખ ન્યાળીરે ને૦ ૩૪ માખાપની મુઠી માયારે ને૦ મે
 તમને અરપી કાચારે ને૦ ૩૫ મહારૂ મુખ ગયું સઉ સ્વપ્નનેરે ને૦
 હવે જાંખુજી તુમ તપનેરે ને૦ ૩૬ મને ભવસાગરમાં તારોરે એ
 બીન ઉપાય નથી મહારોરે, ને૦ ૩૭ અમ રાજેમતી અતી રડતીરે,
 ને૦ ઉઠે ને ધરણે ઢળતીરે, ને૦ ૩૮ પછી આવી એની માતારે; ને.

કેવળ કેકરવાશાતારે, ને ૩૬ સોરઠ. માતા કહે મુજ 'બાળ, આસો
ઉતપાત માડીઓ.

એમ વહી તત્કાળ, છોડી ચાંપી જાતીએ. ૯૮

દુહા, આંસુ લોહી આંખનાં, તનીયા કરી ટટાર; શખ્ખમ
દેસો ધણું. તોય લહે ન લગાર, ૯૯ માતા કહે મુજ દીકરી સાલ-
ળ અવણે વાત, કુવારીને વર ધણા, સૌ જણે સાક્ષાત. ૧૦૦ નું
કાની છું બેટડી. એ જાને છે જાલ; સગાઈ-શાની તાહરે, વે મન-
માં સંભાળ, ૧૦૧ કાળો કરસન બધવો, તે ડેખી શુ મોડી; પર-
ણાવું બીજે વળી. વર ધર સાડ જોઇ. ૧૦૨ એથી ભલો. ભુપ લા
વશુ, નેમજી ધરશુ નામ; ગુણમાં ગંભીર પુટડો, રૂપે રતિ પતિ કા-
મ. ૧૦૩ નામ મુકીડે નેમનું, હમયે રાખો હામ; ફીકર ફાક કર
બેટડી, અમએ ફીધું આમ. ૧૦૪

સોરઠ જળ જળ કથળ ન હોય, વન વન ચંદન નવ મજે;

ધેર ધેર નેમજી નોય, દાજેમનિ કે માવડી. ૧૦૫

॥ ૬૭ ૩૯ ॥ તમ સરીખો જુગમાં કાહિરે. એ ડેશી. રૂપ
ડેખીને નવી રાયવુંરે પુત્રી કહે હવે મુણ; હોમાં શાંખ શખ્ખથી
કહુ કણારે, કાળા તે ફેરા ગુણ હો માવડી. રૂપ ડેખીને નવી રાય-
વુંરે, આંકણી. ૧ કાળી કરતુરી કચમચેરે મેહકે અને મુલદાર હો
માવડી, સરતાં અખોલના મુચમાંરે; મુકે ક ઉચાર હો માવડી. ર.
૨ કાળા તે હેમર હાંથીયાર, દર્પિ તે રાજ દુવાર હો માવડી; કા-
ળી તે આંખમાં ક'કલીરે. તેના તેજ નણા નહિ પાર હો માવડી.
૩. ૩ કાળો કામાજીર ચોટલોરે, વાલો તે પ્રાણ આધાર હો માવડી;
ડી; કાળુ કાજળ કામા આંખમાંરે, ચારે શોભે શણગાર હો માવડી

૩, ૪ કાળા તે પાર મેઘ બંધવારે, કરે સૃષ્ટીમાં શ્રમા હો માવડી;
કાળી કાચલ કાનનમારે, બોલે તે રાગ રસાળ હો માવડી ૩. કાળી
મણી ધણી કીમતીરે; અધારે આપે ઉજાસ હો માવડી; કાળાં મરી
કપુરમારે, નાખે તાલ જાય વાસ હો માવડી ૩, ૬ કાળા તે કરસન
રાજવીરે, કાળા તે નેમ સુગણ હો માવડી; કરણ તાદણ ત્રીલોક-
નારે, તે છે પારા મુજ પ્રાણ હો માવડી. ૩. ૭ કટકો તે કાચ
ખીલોરનોરે ૩૫ જનુપ ઉખાય હો માવડી; દામન ઉપજે આ અવ-
ની વિશેરે; કાણુ તે કાળાની તુલ્ય હો માવડી, ૩૫ તેમાં ગણ નવ
કે રાજુલ હો માવડી, ૩૫ ૯ દુહા માટે મારી માવડી,

વૃથા ન બોલ વચન; નેમ વિના સંસારમાં, માને નહિ મુજ મન.

૬ અન્ન-એ અન્ય એમ બે જણાં, બોલે બોલ અપાર; તે તકમાં
ત્યા નેમના સુધ્યા સમાચાર, ૧૦૭ સદસ સાથમાં, નેમ નગીન
ભગવાન; ૫ ચાવન પુરે દીને, પચાવન પુરે દીને, પામ્યા કેવળ
જ્ઞાન. ૧૦૮ તેવુ તેવુ તરણી સાંભળી, તરત કર્યું સૌ ત્યાગ; પ્રથા
જાણી આ વિશ્વરે વાલો ટરયો વૈરાગ, ૧૦૯ સંજમ લેવા મુંદરી,
દેવે હરખી અપાર; વધાઈ મોરલી વેગથી. કશ તણે દરબાર. ૧૧૦
યે પડી માતાતને. સૌને કરી સલામ; કેવળ કે રાજેમતી; તણ-
તરત તે ઠામ

॥ ઢાળ ૪૦ ॥ ગોકુળની ગોપીરે ચાલી જળ ભરવા, એ ઉસી
ખીયરથી પોકીરે. સામા સાસરીએ, સચમ શુભ લેવારે, નેમજી આ-
સરીઓ ૧ બેઠા જાદુ રાણોરે; હરખ્યા રાજુલને થન જાલી યારી
રે. તારું નીજ કુળને. ૨ વળી હેત ધરીનેરે. સતીને શયુગારી; વર-
સોડો ચઢાવીરે. કરી ત્યાં તપચારી. ૨ રાજેમતી રૂડી રે, પધારી

પાલખીએ; આગળને પાછળરે, ઘેર દીધા સખીએ, ૪ બહુ વિધ
 વિધ રાજેરે, વાળાં વાગેછે હય રથ હાથીરે, ઓળ્યો સા આગે છે
 ૫ ગોરડીઓ પાછળરે, ખીત ધણી ગાવે; સાજનની શોભારે. કવિ-
 જન શી કહાવે. ૬ વિસ્તાર કરતોરે, વાર વધે આઝી: વરઘોડે વા-
 મારે, જોઇ સહિ થાય રાજી, ૭ ચોટેને ચકલેરે, ફરવી શુભ રીતે;
 કુલેકું વાવ્યારે પાદર પુર પ્રીતે ૮ રાજેમતી સાથેરે, સરખી સુદ,
 રીઓ; સજમ શુભ લેવારે; ત્યાં કાંઈક ઉતરીઓ ૯ વરઘોડો ત્યાથી
 તે વળ્યો વળી પુર વિશે; રાજુલ તે સખીઓરે, ગદ્ય નિરનાર દિસે.
 ૧૦ અડવાણે પાયરે ચાલી સહિ સાથે; સજમ જાય લેવારે. નેમ ન-
 ગીન હાથે, ૧૧ એ વાટે વરસ્યોરે જાતાં મેધ બહુ; બીજાં ચીરે;
 ચતુરા ફેરાં સહુ. ૧૨ જાગાંને ઝડેરે, સંતઘ કામનીઓ; આડીને
 અવળીરે ભમી ભામનીઓ, ૧૩ ગ્રુદ એક દેખીરે, રાજુલ ગદ્ય તે-
 માં; રેનેમી મુનીવરે, ધ્યાન ધરે એમાં ૧૪ ખખર નહી તેનીરે,
 સખીઓમાં કોઇને; ચીર ફોરા કરવાંરે, પેડી જગ જોઇને. ૧૫
 રાજેમતી રાણીરે, અંગથી ઉતારી; થઇ મુકબ્યારે વરજીતરે, વજ્ર
 ભરયાં વારી, ૧૬ જળ હળ ત્યાં જળકયુરે, અંગનું અજવાળુ; ૩૫
 રતી થકી અદકુંરે મુનીરાયે બાળ્યું; ચીત ચમકયુ જોઇનેરે, કામાની
 કાયા; કાયા તપ ત્યાગ કરીનેરે, રેનેમી ધાયા, ૧૮ ઉઠી આવ્યા
 પાસેરે, આજસ અંગ મરડી, બોલો બાળા ચાથેરે; કટાક્ષ કરી કર-
 ડી, ૧૯ કોણ કંઈની કન્યારે કાગુ નામની બેટી કોણ; કારણ જા-
 બીરે; મુજ ભાગે બેટી, ૨૦ સુણી એમ સલુણીરે; વદે મન ધીર
 ધરી; જાં નેમજી પાશેરે. હાં તેનીજ ખરી; ૨૧ ઉગરસેન બેટીરે,
 હું રાજુલ નારી તજી મુજને નેમેરે મુકી કુવારી, ૨૨ માટે જજી

મળવારે, યષ્ઠ હું સતસંગી- એમ વચનજ સુણીરે, વદે તળી વૃતભાંગી. ૨૩ રાજેમતી રાણીરે બોલો આજ અમ સંગે; રાજ યષ્ઠ શ્દી-એરે રમે નીત નવ રંગે ૨૪ સંસારનાં સુખડારે; મન માન્ય મણી; વરા મુજને વામારે. નેમજ સમજણો, ૨૫ હું જાદવ કુળમારે નેમ નગીન ભણ્યો; મુજ નાન રેનેમીરે, સમુદ્ર વિન્ય છ્યો. ૨૬ તુજ ઉપર ઉઘોરે ૩૫ ૩૬ લાળી; હડ મેલી હઠીલીરે હુંસે ભ્યો તાળી, ૨૭ વૃતવૃદ્ધ પણે લેખશુરે, આપણા બે જોડે; પાળી સંજમ જાણુરે; કેવળપદ કોડે. ૨૮ દુહા રાજેમતી અમ સાંભળી, કરે મન વિચાર; લાજ તજ લાંપટ થયો મુનીવર ગુણ ભંડાર, ૧૧૨ ઉપાય કરવો એહનો વચન ૩૫૧ દષ્ટ માર; આખર જિંયા કુળનો. ભમેલ આવે દાર. ૧૧૩ ટાપુ તો દુટી પેડે, ભીંતજ ઝીલે ભાર ઉ. તમ કુળનો આદમી સાંખે સખદ અપાર, ૧૧૪ નારી એમ નકી કરી, બોલે, કઠણજ ભોલ, દીયરને કેછે સાંભળો, તનમાં બાંધી તોલ. ૧૧૫

॥ ઢાળ, ૪૧ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ દરીઆ સંસારનો પાર ના આવે એ દેશી. હો દીયર મુની સજમની સુરતો તે જોજી ચુકતારે કાચ બિલોર દેખી મહા વ્રત મણીરે રખે ચુકતા, આંકણી, સીદ મૃગ જળ-દેખી ધાવછો, તજ તંબોળ લાળા ખાવછો, મુઠી સરમને નરક ચાહવછો રેહો દીયર મુની. ૧ તુકી કામ દુધા કેમ ખર-ગ્રહો તજ જીનવરને સંસાર ચાહો; યષ્ઠ મુનીવર એ શું મુખ લહોરે હો દીયર મુની. ૨ ઢાળી અમ્રત સીદ મુખ વીંધ ધરા, મુડી અખને બંધે મન કરો; તજ પુનને કેમ પેટ પાપ ભરોરે. હો દીયર મુની. ૩ તમે મહાવ્રત ધારીછો તપસી, સીદ ભવસાગરમાં

જાઓ લપરી; ઝાણો સંજમ ટેકાને ચપસીરે. હો દીયર મુની ૪
હવે જીતી બાજી હારોછો, વળી આસન ઉચીજી ધારોછો; ઝડી અ-
સાર સાર નીવારોછોરે હો દીયર મુની ૫ આરે આવ્યુ નાવ જશે
જુડી, શુભ સમકીત ખોવાશે યુડી; નાટે દ્રષ્ટી ગખોને રૂડીરે. હો
દીયર મુની ૬ હું સંજમી તમે વ્રત ધારી, વળી કામે મહાવ્રત
જાઓ હારી, તેથી વિષય જોર રાખો વારીરે, હો દીયર મુની ૭
અસુચી કાયા આ છેજ ખરી, મળ મુતર માંશ રૂધીર ભરી; તે
ખ્યારી આવડી શુંજ કરીરે હો દીયર મુની, ૮ તમે ઉત્તમ કુળ ત-
ણા જાયા, વળી તાત સમુદ્ર વિજય રાયા, તે જ્યાન તજી મુજને
ધાયારે, હો દીયર મુની. ૯ તમે બે બંધવ એક માન તણા, કોણ
કારણ ફેર દીસેજ ઘણા; જીઓ નેમ નગનમાં નહીં મણારે, હો દી-
યર મુની. ૧૦ તેણે મુજને મુકો કુવારી કરી વમનને નોરણ વિહા-
રી; તે ઉપર દ્રષ્ટી શું ધારીરે. હો દીયર મુની ૧૧ હું ગુર બંધવની
થઉ નારી, વળી ભાભી ભગની સમ તારી. તે જીઓને મત હાણ
વીચારીરે. હો દીયર મુની. ૧૨ શું રૂપ દેખીને મન મોલું, બોલ
બે બોલીને તપ ખોયું; થઇ મુરખ પાછું નવ જોયુંરે હો દીયર મુ-
ની. ૧૩ આ જોખનીઆનો છેલટકો, જેમ કાચ તણો કુપો ભટકો;
પછી કામ ન આવે તે કટકોરે. હો દીયર મુની ૧૪ તમે નીજ
કુળની લજ્યા મુકી, શું બેકા છો ગળવા થુંકી થઇ ચતુર નર બો-
લ્યા ચુકીરે, હો દીયર મુની, ૧૫ તજી પયાસને તપસીજ થય', તે આવ ત-
મે ભુલીજ ગયા; આજ દેખી મુજને પોડી રહ્યારે. દીયર મુની, ૧૬
જોઈ સાધવીપર જે કરે દ્રષ્ટી, તે ભવો તે ભવ પામે કટી; માટે
મુકીદો મનની વ્રષ્ટીરે. હો દીયર મુની ૨૭ તમે એક દેખીને આમ

ત્યારે ગાયરીએ કહ પેર કરો, તાં ઘેર ઘેર નારીઓ નહીં
 નરોરે. હો દીયર મુની. ૧૮ ડેખી પરનારી નહીં મન વરો, ત્યારે
 ૧૯ પેરે જાશે જનમારો; વારંવાર કહું ફિચારોરે, હો દીયર મુની.
 ૧૯ તથા સંજમનારે સુર વાશી થાય જગત વિશે જાદવ હાંશી; વ-
 બી વેગે વરે જઈ ચોગાશીરે, હો દીયર મુની, ૨૦ જે પર નારી
 સેવે પ્રાણી, તેનું જીવતર જાણો ધુળ ધાંણી; ઠરે મરીને તે નરક
 ખાણીરે, હો દીયર મુની. ૨૧ પરનાર અને વળી કુજ સતી. એ
 વિચાર કરો નર મુઠ મતી, કેમ અજાણુ થઈ બેઠાજ અતીરે. હો
 દીયર મુની. ૨૨ હવે મુકીઘો મોહની મમતા, રહો દામ જવળ કે-

પાળી સમકેત ને વાળો સમતારે. હો દીયર મુની. ૨૩
 અમ રાજમતી વચણો બોલી રહ્યો રેનેમી રૂઢિએ ભોરી; કહે કેવળ
 અંતરને બોલીરે, હો દીયર મુની ૨૪ દુહા લજળ લંપટ પામીયો,
 શુભી શામા વચન; કેવળ કે સૌ સાંજળો. નર નારી ધરી મન ૧૧૬

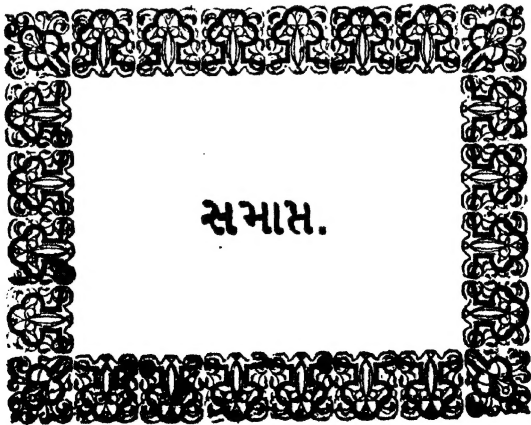
॥ હાળ ૪૨ ॥ આવો આવો જસોદાનાના કાન ગોઠડી કરી;
 એરે એ ડેશી રેનમી જેડી હાથ નમીયો નારીને પરતાઈ દીયા સ્થા
 થ વડે મન વારીને. ૧ લાભી હું ભુલ્યો આજ મહા વ્રત પાળીરે,
 લાખેણી મુકી લાજ સંજમ બાળીરે, તમ બોલે માહારૂં શીશ આ;
 જ હિરોરે, રૂઢિએથી છાડી રીસ લવળળ તારોરે ૩ હું બોલ્યો
 મુકી બોલ તે પણ બોડુરે, અંધ એનું શીર અતોલ મુજને ચોટયું;
 રે. ૪ એ વાંક કરો રુજ તાજ જાઓ જાણીરે, તમે કો તે કરૂં હું
 કાજ વરોને વાંધીરે. ૫ આલોવણુ આપો દાંય ઘટતા ગુનેરે, ધા
 રીને રૂઢિયા માંહ ઘો દંડ મુનેરે. ૬ હું હાર્યો નર લવ કાય રૂડી
 પામીરે, શી પેરે છુટકો થાય બેઠી ખામીરે, ૭ હવે મુજ નહીં એ

ક દીશ નાશ કે વાણરે, તમે ગુરને હુતો શિશ એટલુ જાણુ રે, ૮
 ધન ધન તે યુદ્ધી નાદ બોધજ કરીયોરે, મુજને જાણો ધીકાર ડા;
 હ્યો દરીયોરે ૯ થાઓ લાભી પણ કહુ માત આજ હંગારોરે. મને
 કેવળ જાણી અનાથ પાર ઉલારોરે. ૧૦

હુહા. શુભ વચન એમ સાંભળી, બોલી રાંજુલનાર: આજો વણ દઉં
 એટલુ શીરહ્યો સંજમભાર ૧૧૭ અમ સંગાથે સંચરો ચાપુ રાખી
 ચીત સંજમ હ્યો સેસાવને નેમલુ પાસખગીત ૧૧૮ એમ કહી રા.
 જમતી, નોકળી ગહવર બહાર; સખીયો ને રે નેમને, લખ ચઢી ગી
 રનાર. ૧૧૯ સેસાવન જમ વંદીયા નેમ નર્ગીન જન રાય; સ્યામ
 નિહાળી સુદરી, મનડામાં મકલાય. ૧૨૦ વળી વળી રાંજુલ વંદતી,
 જાણીને ભાવેપાઠ પરદખણા પાછળ કરી, એક સતકને આઠ ૧૨૧
 જીજુંદકડે તે જોષને; ધન ધન તારી બુધને, ધન ધન તારી માત,
 ૧૨૨ એમ કહીને આવીયુ કરવા વચનજ સાર, રેનેમી રાખ્યો કને
 ફેર કરી અણુગાર, ૧૨૩ ઠાંણુઠિઠાણુ કરી અજે, વીચરે ડેશ વિડેશ;
 ભવીયાનને ભવ તારવા એમ કરેજ હમેશ, ૧૨૪ ડેહ દમન રાંજુલ
 કરી, ઝીતી ઝંઘડા અષ્ટ, ૧૨૫ એ રીતે એક પછી યક્ષર ધામ; તી
 થંકર આવીસ મે, નવખંડ રાખ્યું નામ ૧૨૬ । ઢાળ ૪૩ મી
 આવોને મંદીર માહરે હો લાલ, એ ડેશી ધન ધન રાંજુલ નેમને
 હો લાલ ધન ધન એ અવતારરે, હું વારી લાલ. કુવારા ક્યને ઝ
 મની હો લાલ. બેઉ તન્મા સંસારરે હું વારીલાલ ધન ધન ધન
 રાંજુલ નેમને હો લાલ આંકણી, ૧ તોરણુયા તરીઆ તજી હો લા;
 લ. શુણી પપુનો પોકારરે, હુ વારીલાલ પરણ્યા વિના પાછા વળ
 યા હો લાલ હસ્ત હંજવી તે ઠારરે હુ વારી લાલ ધન, ૧ પીઠી

ભરી મુકી પ્રેમદા હો લાલ વેહેચ્યુ વદસીક દાનરે હુ વારી લાલ.
 ૨ સંજમ લેઈ સેસાવને હો લાલ, પામ્યા તે કવળ જ્ઞાનરે હું વારી
 લાલ ધન. ૩ કુવારી કન્યા રાજેમતી હો લાલ, વડેના વળ વૈરાગ
 રે હુ વારી લાલ. સંજમ લેવા સંચરી હો લાલ, નેમજી પાસ સુઃ
 ભાગરે હું વારી લાલ, ધન ૪ એકવાવ વાટે જાતાં મેઘ વરસીયો
 હો લાલ બિજાયા નવરંગ ચીરરે હુ વાગી લાલ ગુફા દેખી ગધ તે;
 હમાં હો લાલ કરવાને ડારૂ શરીરરે હું વારી લાલ ધન ૫ તપ ત,
 જીરે તેમને હો લાલ દેખ ખો ભાણો કામરે હું બાધ કરીને જુઝા
 વ્યો હો લાલ નારીએ નર છે દામરે હું ધન ૬ રેનેમી રૂપી હાથી-
 એ હો લાલ મહાવ્રત રાજીલ નારરે હુ. વેણુ અંકુશે વશ કર્યો હો
 લાલ મારીને મોઢમ મારરે હું ધન ૭ ગફા તજી ગીરનાર ગયા હો
 લાલ, નેમ પ્રભુજીની પાસરે હુ ચોખ્ખુ ચારીત્ર ત્યાં પાળીને હો લાલ
 વેગે વરયાં શીવવાસરે હુ ધન, ૮ અનંત જન ઉધારીને હો લાલ,
 જીજુદ જીવન હારરે હુ આયુષ અભિ ભોગવી હો લાલ ગયાજ મુગ
 તી મોઝારલે હુ ધન ૯ અવર ઉભય અવની વિશે હો લાલ એવુ
 થયુ ન થનારરે હું નેમ જીજુદ જાવીસમો સતી સારરે હું ધન ૧૦
 શુંભ કયા આ શારમની હો લાલ, વખણમાં વંચાયરે હુ નાનાં મો
 ટાં નરનારને હો લાલ સાંભળતાંસુખ થાયરે હું ધન ૧૧ રાજેમતી
 નેમ નામથી હો લાલ, દુખ દારીદર જાયરે હું દયા ઉપજે અતી દી
 લમાં હો લાલ પાપ જ પ્રલે થાયરે હુ ધન ધન ૧૨ ભાવ સહીત
 ભણીસાંભળી હો લાલ કરે જે વ્રત પચખાંણુરે હુ નિરચેજ નર એ
 નારતુ હોલાલ કરમ ખપી થાય કલ્યાણુરે હુ ધન સાગર કાઠે શો-
 ભતુ હો લાલ કસંદરા મુજ ગામરે હુ અર્લક અરીચંદનો હોલાલ

કેવળદાસ હું, નામરે ધન અચરત કુખે ઉપન્યો હોલાલ, ભવ વીશે
 ભાવસારરે હું પ્રીત ધરીને પારખ્યો હોલાલ આવકને શ્રીકારરે હું ધન
 ૧૫ અંવત આગણીસે બળી હો લાલ આગણીસે મોઝારહું આવણુ શુક
 લા સન્તમી હોલાલ ગરવો તે ગુરુવારરે હું ધન ૧૬ તેરેદિવસે પુરો
 કરી હોલાલ; ગાયો નેમવીવાહરે હું ધન ઢાળ તેતાલીસ વરણવી હો
 લાવ, સખંધ રાખી દુવાહરે હું, ધન ૧૭ તાલ તુતક તવી ઓળખુ
 હોલાલ વાણી તણી રચ્યો ઠાડરે હું કવીકને મુજ કુણુ ગણુ હો
 લાલ પઢ્યોના ખીગળ પાડ હું ધન ૧૮ અક્ષર આદીને અત્યંતમાં
 હોલાલ, ખોળતા જડે ખોડ હું તે મુજ મીઝાની દે કડેહો લાલ કેવ
 ળ કે કરજોડીરે હું ધન ૧૯

સમાપ્ત.

મહાભારત.

વ્યાસ વલ્લભરામ સુરજરામ [વાર્તારૂપે] કથા
કહેવામાં પંકાએલા વ્યાસ વલ્લભરામની રસિક
વાણીથી કોઈ ભાગ્યેજ અનભણ્યું હશે તેમનું રચેલું
મહાભારત અતિ રસિક અને મન વાંચીત ફળ આપ-
નારું છે. કિંમત ચિત્રો ૬૥ X ૯૥ ઇંચ લંબાઈ પહો-
ળાઈ વાસાં ૯૦૪ પૃષ્ઠનું કદ હોવા છતાં કિંમત
રૂ. ૨-૮-૦ પોસ્ટેજ રૂ. ૦-૮-૦ ભુદા.

સ્પર્શકાન્ત.

આ પુસ્તક સંસાર સાગરમાંથી તરવા એક નૈકારૂપ છે
આ પુસ્તકમાં સંસાર વ્યવહારમાંજ રહિ કૈવલ્ય પદને માર્ગ
દેખાડેલો છે. વિશેષમાં ધાર્મિક આનંદો દર્શાવત સીદ્ધાન્ત
રૂપે આપેલી હોવાથી મને તેવા અજ્ઞાન સ્ત્રી પુરુષોને પણ મમત,
સાથે જ્ઞાન માય છે, જેથી વાંચતાં મુદ્દલ કંટાળો આવતો
નથી વિશેષ ખાત્રી પુસ્તક વાંચવાથીજ થશે છતાં કિંમત માત્ર
રૂ. ૨૥ પોસ્ટેજ ૪ આના.

મળવાનું ઠેકાણું:-મહાદેવ રામચંદ્ર ભગુણે બુકસેલર

ઠે. ત્રણ દરવાજા-અમદાવાદ.

જાહેર ખબર

બૃહત સામુદ્રિક શાસ્ત્ર - બૂત ભવિષ્ય અને નવું જ્ઞાનઆપનાર

ચમત્કારિક ગ્રંથ છે અમાં હસ્ત, પગ, કપાળ આદિ શરીર
જલાગેપરની રેશાઓઉપરથી - બૂત ભવિષ્ય જાણી શકાય તે
અનવા સારજ નહીપણુ પોતાસંબંધી ભવિષ્ય જાણવા સાર
સ્તક વાંચવાની ખાસ જરૂર છે એજ હિંચા કાગળ પાકું
૧૨ આના,

ભવિષ્ય રૂળ - જેમાં ૩ સુતર, અઢીજી ચાંદી, ૬
સી સુરસવ, તલ તેલ થી ગાળ

દરેક વસ્તુની તેજ મંદી તથા સુકાળ દુકાળનો નિર્ણય
છે, કિંમત ૩, ૦-૨-૦ બહાર જ્ઞાન વાળાઓએ ટપાલ ખર્ચ
સહિત ૮-૩-૦ ની પોષ્ટની ટાકીટ મોકલવી,

નૂતન હુન્નર સાગર જાતિ અનુભવ તેમજ વિવિધ
ગ્રંથોના આધારે આ પુસ્તક

વિવિધ વિષયો ઉપર ધણીજ લંબાણથી માટેતી આપેલી હોવા
ગમે તેવો અજ્ઞાન માણસ પણ આ પુસ્તક વાંચવાથી હુન્નર શીખ
શકે છે, આગળ જુદી જુદી જાતનાં ૧૩૦૦ હુન્નર છે, શીખાઉ તે
અજ્ઞાન ૨. હુસોને આ ધણુંજ ઉપચારી થાય તેનાં નવાજ ન
એજ હિંચા કાગળ પાકું સેનેની છઠું ૫૮ ૩૫૦ હોવાજતાં મ
દી, ૩, ૨) એ પોષ્ટજ ૩ આના જુદા,

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુડે. જુકસેલર.

વજુ દત્તાજી - અમલાવાદ.

